

Het geven van leven

Runenritsen

Het geven van leven

M.C. van Roon

Runenritsen

Het geheim van Rune
Het teken van de wolf
Het breken van steen

In voorbereiding
De paden van emotie

Andere titel van Runenritsen
Atlantis in ~~30~~ 31 dagen, een reisverslag

Met dank aan:

Ilse, Marcia, Karin, Toñi, Deshny, Anneke,
Willeke, Annemarie en Truus
Voor hun aanmoediging en enthousiasme

Schrijver en illustraties: M.C. van Roon
Coverontwerp: Willeke Vrij Vormgeving
ISBN: 9789403825946
© M.C. van Roon 2025
Uitgever: Bookmundo

Elke gelijkenis met bestaande personen of gebeurtenissen
berust op louter toeval

Rune rekte zich loom uit. Hij keek naar zijn vrienden. Alle vier lagen ze languit in het gras van de verborgen tuin. Ieder met zijn of haar eigen gedachten. Rune's gedachten waren bij de gebeurtenissen van de afgelopen dagen. Er was zoveel gebeurd, in zo'n korte tijd. Tussen de eerste ontmoeting met de Anjana en nu zaten maar twaalf dagen. Ze waren naar het land van de draken geweest, vandaaruit naar Zanddjini en weer terug naar de draken. Ze hadden nu drie kristallen van de tien in hun bezit. Twee ervan waren zelfs al bezield. Het draken-kristal door de oudste en grootste draak van het drakenvolk. Het Zanddjini-kristal door de oudste gorgelaar, nee, hij moest gorgelaar zeggen, en door één zandkorrel van elke djin van Zanddjini. Hij vroeg zich af door wie het kristal van het watervolk, bezield zou worden. Het kristal zelf hadden ze al, alleen de bezieling moest nog plaatsvinden. Zach kwam half overeind en keek Rune aan.

‘Niet dat ik klaag, maar wanneer denk je dat we het volgende kristal gaan halen? Ik ben eigenlijk wel benieuwd naar Irem en het trollenvolk.’

Rune haalde zijn schouders op.

‘Ik wil eerst Keister spreken. We weten heel weinig van het trollenvolk. Hij kan ons meer vertellen en misschien wel onze gids zijn.’

‘Waarom heb je Keister nodig? Je kunt het kristal traceren met je ring. Als we eenmaal in Irem zijn, moet dat te doen zijn. Je hebt toch een afbeelding van Irem? In het kleurboek van Ruth.’

‘Dat is waar. Maar Keister kan ons misschien ook introduceren bij de trol of trollen die het kristal in hun bezit hebben. Trollen zijn gevaarlijk. Het is belangrijk dat we open en eerlijk Irem binnenkomen. We gaan niet naar Irem om het kristal te stelen, maar om het op te halen voor de Anjana. Niet zoals de vampier. Dat doet mij eraan denken. Fijonna, jij had het laatst over pendelen naar een persoon. Weet je nog? Toen we het hadden over het zoeken naar mijn oom en mijn neef.’

Fijonna knikte. ‘Dat weet ik nog, maar dat is nu toch niet meer nodig? Je oom en neef zijn al gevonden en herenigd met je tante Ruthia.’

‘Dat klopt, maar ik dacht zomaar... zou je naar de vampier kunnen pendelen? Misschien kunnen we zijn verblijfplaats ontdekken.’

Fijonna dacht even na en schudde toen haar hoofd.

‘Sorry, Rune, maar dat gaat niet. Om naar een persoon te pendelen, heb ik iets van hem of haar nodig. Een bezitting, een kledingstuk of een lok haar of zoiets. We hebben niets van de vampier.’

‘Hoe had je dat dan met mijn oom willen doen? Van hem had je ook niets.’

‘Niet van je oom, nee, maar wel van je neef. Ik had dan gezocht op verwantschap. Een lok haar van je tante in combinatie met een druppel bloed. Ik zeg niet dat dat makkelijk is, maar ik denk dat het mij wel gelukt zou zijn.’

Rune knikte begrijpend. Hij liet zich weer zakken, maar schoot plotseling overeind. De anderen keken hem verwonderd aan.

‘Ik heb iets van de vampier. Ik heb wat zand van de grond waar hij is gestorven. Zou het daarmee kunnen?’

‘Hoe kom jij aan zand van zijn stervensgrond? Een vampier is daar erg beschermend over.’

‘Zach en ik vonden een zakje met grond in de ruïne van Wijdehout. Ik heb er wat van afgenomen. Wat denk je, zou het daarmee gaan?’

‘We kunnen het allicht proberen. Waar heb je dat zand?’

‘Op mijn kamer. In een envelop op mijn bureau. Moet ik het even pakken?’

‘Even pakken? Je bedoelt toch je kamer boven het eetlokaal?’

‘Ja, natuurlijk. Ik maak gewoon een kleine opening naar mijn bureau. Pak de envelop met zand en klaar.’

‘Ach natuurlijk, maar ik heb ook nog een wereldkaart nodig, misschien een kaart van het land waar de vampier verblijft en dat is niet noodzakelijkerwijs Nederland, maar waarschijnlijk ook een kaart van Atlantis.’

Terry keek op.

‘Die heb ik wel. Ik heb een atlas met alle landen van de wereld en een placemat uit het eetlokaal, waarop Atlantis staat. Ik ga ze gelijk pakken.’

Ze sprong overeind en verdween door de struiken. Rune keek de anderen aan.

‘Dus we gaan het proberen? Dan maak ik een klein poortje.’ Hij draaide zich om naar de bosjes achter hem en begon de vertrouwde runen te ritsen. De rune Dagaz ǫ om iets wat dicht is, te veranderen in iets wat open is. Daarna de rune Peorth Ƿ voor openbaring. Hij moest openbaar maken wat er aan de andere kant was. De rune Nawt ƿ voor de behoefte. En als laatste de rune Rit ʀ. De rune van beweging, verandering en reizen. Hij ritste de runen dicht bij elkaar. De opening hoefde niet groot te zijn, net groot genoeg om zijn hand doorheen te steken en de envelop met zand te pakken. Het was zo gebeurd. Hij liet de poort weer verdwijnen en gaf de envelop aan Fijonna. Die keek hem lichtelijk verbaasd aan. ‘Ik blijf het wonderlijk vinden dat jij, een jongen, runen kunt gebruiken. En dat je er poorten mee kunt maken. Ik kan niet eens een poort maken met magie. Ruth kon het. Ze heeft het mij vaak genoeg voorgedaan, maar het is mij nooit gelukt. Jij doet het alsof het de gewoonste zaak van Atlantis is.’

Voor Rune kon antwoorden, brak Terry door de struiken heen. ‘Alsjeblieft. Mijn atlas en de kaart van Atlantis.’

Fijonna opende de atlas en bladerde er doorheen.

‘Wat zijn jullie kaarten gedetailleerd. Is dit Nederland? Wat veel steden. Wij hebben er maar een paar in heel Atlantis. Niet meer dan twaalf. Waar ligt Atlantis?’

Rune pakte de atlas over en sloeg de kaart van de wereld open. Hij wees.

‘Hier ongeveer. In de Atlantische oceaan. Is dit goed genoeg om te pendelen?’

Als antwoord trok Fijonna van onder haar blouse een ketting tevoorschijn. Er hing een klein voorwerpje aan van donker hout. Het was bewerkt en eindigde in een punt. Zach floot zachtjes.

‘Een pendel van elzenhout! Ben je zo goed?’

Fijonna knikte. ‘Het is moeilijker en vereist meer concentratie, maar het werkt nauwkeuriger dan een metalen pendel. Stil nu, ik moet mij focussen.’

Fijonna legde de atlas, geopend op de wereldkaart, voor haar neer. Ze sloot even haar ogen, terwijl ze de pendel met één hand omklemde. Daarna opende ze de envelop met zand en liet de pendel erin zakken. Ze wachtte even voor ze hem er uit trok. Rune had verwacht dat ze de ketting van de pendel tussen haar duim en wijsvinger zou vasthouden. Hij had het mis. In plaats daarvan strekte ze haar linkerarm uit en hield haar hand horizontaal. Met haar andere hand drapeerde ze de ketting met de pendel over haar hand. Langs haar wijsvinger bungelde de pendel ongeveer vijftien centimeter naar beneden. De rest van de ketting hing, als tegenbalans in evenwicht, langs haar pink naar beneden. De pendel hing stil naar beneden. Het duurde even, maar Rune zag plotseling een kleine beweging. Het was een kleine draai van de pendel. Alle drie hielden ze hun adem in om Fijonna’s concentratie niet te doorbreken. Fijonna hield haar blik geconcentreerd op de pendel. De draaiende beweging werd groter. De pendel leek lichtjes naar links te trekken, waardoor de cirkel een ovaal werd. Fijonna verplaatste haar hand naar links en het ovaal werd weer een cirkel. De concentratie van de cirkel was boven de plek waar Atlantis lag, als deze locatie op de kaart zou hebben gestaan. Fijonna zocht met haar ogen naar Terry. Met een kleine beweging van haar hoofd duidde ze aan dat de atlas moest worden gewisseld voor de kaart van Atlantis. Terry haastte zich om de atlas weg te nemen en de kaart ervoor in de plaats te leggen. De pendel bleef rondjes draaien. Het duurde weer even, alsof de pendel de weg zocht. Het ovaal trok naar de onderkant van de kaart. Een beetje schuin naar links. Naar de plek waar het eiland Eumolos zich bevond. Fijonna verplaatste haar hand weer. De pendel begon kleinere cirkels te draaien en bleef uiteindelijk stil hangen op het smalste deel van het eiland. Fijonna zuchtte diep. Ze keek naar de anderen.

‘Daar. Dat is de huidige verblijfplaats van de vampier. Dat, of het is de plek waar hij is gestorven. Maar dat lijkt mij onwaarschijnlijk. Eumolos is altijd neutraal gebied geweest. Iedereen heeft eerbied voor de krochten der vergetelheid. Dat is altijd zo geweest. Ook tijdens de grote oorlog.’

Zach schudde zijn hoofd.

‘Hoe durft hij zich te verbergen in Turvapaikka? Het is heilige grond. De rustplaats van de oude elfen. Niemand heeft het recht om de krochten te betreden, behalve de hoeder en de elfen die zich willen terugtrekken. Het is niet alleen heiligschennis, maar ook verboden.’

‘Het is een vampier. Ik betwijfel of hij veel op heeft met de regels en wetten van de levenden. Dat blijkt wel uit het feit dat hij heel Atlantis wil vernietigen, door te voorkomen dat het instrumentalis opnieuw wordt opgeladen.’

Rune zat te luisteren terwijl hij langzaam een idee kreeg. Zou het mogelijk zijn...?

-Gewoon vragen, Rune. Misschien kan het en anders is het een poging waard. Het kan geen enkel kwaad.-

-Je hebt gelijk. Het is alleen een beetje gekke vraag. Een beetje luguber ook, maar je hebt gelijk. Vragen kan geen kwaad.-

Hij keek naar zijn vrienden. Die keken op hun beurt naar hem. Zach grijnsde. ‘In gesprek met Runa?’

‘Ja, hoe weet je dat?’

‘Door de uitdrukking op je gezicht. Als je met Runa aan het praten bent, zie je eruit alsof je niet tot tien kan tellen.’

Terry en Fijonna schoten in de lach. Rune keek verontwaardigd van de één naar de ander. Hij voelde hoe zelfs Runa zacht lachte. Hij vond het maar het beste om er niet verder op in te gaan. In plaats daarvan wendde hij zich tot Fijonna.

‘Fijonna, wat denk je? Is het met een pendel ook mogelijk om... om het lichaam van Ruth te traceren?’

Fijonna keek hem verbaasd aan. Ze keek onzeker naar Zach. Die knikte haar bemoedigend toe.

‘Ik.. ik denk het wel. Als... als haar lichaam nog bestaat...’

‘Probeer het, alsjeblieft? Misschien lukt het en dan... dan kunnen we haar terugbrengen naar haar ouders....’
Het bleef even stil, terwijl ze allemaal aan Ruth dachten. Fijonna stak haar hand in het buideltje om haar middel en haalde er iets uit. Het was een langwerpig metalen doosje. Ze opende het en haalde er een pen uit die glinsterde met alle kleuren van de regenboog.

‘Wat is dat voor pen?’

‘De vulpen van Ruth. Ze heeft die gekregen van haar moeder toen haar runentalent zich openbaarde. Hij was heel belangrijk voor haar. Haar moeder had hem weer van haar moeder gekregen toen ze runista werd. Het was het enige dat ze van de familie van den Berkenhorst had. Haar moeder gaf de pen aan mij nadat...’

Ze zweeg en slikte een paar keer. Zach doorbrak de stilte.

‘Het is een goed focuspunt. Hier is de kaart van Atlantis.’

Hij rolde de kaart van Atlantis weer voor haar uit. Met de pen in haar ene hand, hield Fijonna met haar andere hand de pendel boven de kaart. Dit keer gebeurde er lange tijd niets. Rune stond op het punt om Fijonna te zeggen om het maar op te geven, toen de pendel ineens bewoog. Tot hun verbazing trok de pendel weer naar Eumolos. Fijonna verplaatste haar hand. De pendel draaide rondjes boven Eumolos en kwam tot stilstand boven het smalste deel van Eumolos, net als de eerste keer. Fijonna zuchtte.

‘Het lukt niet.’

‘Waarom niet?’

‘Er zijn een paar mogelijkheden. De pendel volgt de energie van de laatste zoektocht en die was naar de vampier. Dat kan komen omdat die energie heel sterk is. Het kan ook zijn omdat het lichaam van Ruth er simpelweg niet meer is. En bij gebrek aan beter, volgt de pendel de laatste vraag waar een antwoord op mogelijk is.’

Ze zweeg even verdrietig voor ze verder sprak.

‘En dan is het natuurlijk altijd nog mogelijk dat het lichaam van Ruth is aangespoeld op Eumolos. Het is onwaarschijnlijk, maar wel een mogelijkheid.’

Ze keken allemaal teleurgesteld bij de uitleg van Fijonna. Rune moest ook even slikken voor hij begon te spreken. ‘Het is natuurlijk mogelijk. Je hebt gelijk, maar in ieder geval weten we nu waar de vampier zich ophoudt. En misschien... is het lichaam van Ruth ook op Eumolos. Wat doen we nu met die informatie?’

Zach keek nadenkend.

‘Wat de vampier betreft, denk ik dat we het aan de elfen moeten melden. Per slot is Eumolos elfengebied. Als zijn schuilplaats in de wouden van Serigali zou zijn, het grondgebied van de weerwolven, zou de Lupus Princeps dat onmiddellijk willen weten.’

Rune was het gedeeltelijk met hem eens, maar bedacht toen nog iets.

‘Het moet waarschijnlijk ook gemeld worden aan de vampierkoningin. Zij is al een tijdje op zoek naar Mordachai. Hij is haar onderdaan. Ze heeft er recht op om te weten waar hij is.’

‘Normaal gesproken is geen enkele vampier verantwoording schuldig aan de Lamia. Behalve... als hij of zij de vampiernatie in gevaar brengt. Dus ja, ik denk dat je gelijk hebt.’

Rune stond op.

‘Ik ga naar het eetlokaal. Rond deze tijd zal Taimte er nog wel zijn. Ik geef hem dan een boodschap voor zijn oom, lord Stoian, dat ik hem wil spreken. Ik heb geen idee hoe we contact kunnen leggen met de Lamia, maar misschien kan lord Stoian dat doen. Lijkt mij trouwens ook veiliger. Ik weet niet veel van vampiers, maar tot nu toe is de enige die ik redelijk vertrouw, Viktor, onze bloedleverancier. En dat is alleen maar omdat hij, tot nu toe, niets verkeerd heeft gedaan.’

De andere drie knikten. Dat was logisch. Zach had sowieso niets op met vampiers en Terry en Fijonna hadden geen ervaringen met vampiers.

Rune nam met een armzwaai afscheid. Al snel zat hij op de fiets. Met een beetje geluk was Keister ook in het eetlokaal en kon hij zowel de boodschap voor lord Stoian aan Taimte geven als Keister spreken over het bezoek aan Irem.

Met een vaartje schoot hij korte tijd later de steeg in, welke naar de achterkant van het eetlokaal leidde. Snel zette hij zijn fiets tegen de muur en liep de keuken in. Hij gaf Kiprich een vluchtige groet en ging gelijk door naar de gelagkamer. Geen Keister. Dat was het eerste dat hij opmerkte. Dat was niet zo moeilijk, want de grote trol was onmogelijk over het hoofd te zien. Taimte was er gelukkig wel. Die zat met zijn vriend Toman aan zijn gebruikelijke tafeltje. Hij stond op het punt om naar hem toe te lopen, toen de deur van het eetlokaal openging. Tot zijn verbazing zag hij lord Stoian binnenkomen. De elf keek onderzoekend het eetlokaal rond. Hij groette Taimte en zijn vriend, maar ging niet bij hen zitten. Zijn gezicht lichtte even op, toen hij Rune zag staan. Het was maar een moment, maar voor lord Stoian was dat al bijzonder. De elf liet nooit een emotie blijken in het openbaar. Met lange, glijdende passen kwam hij naar Rune toe. Rune bleef verbaasd staan. Hij had het stille vermoeden dat lord Stoian hem wilde spreken, maar niet hier. Niet in het eetlokaal. Dat kwam hem wel goed uit, aangezien hij het toch met lord Stoian over de vampier op Eumolos wilde hebben. Hij had gelijk. Lord Stoian gaf een knikje naar de deur van de gang die naar het kantoortje leidde. Rune ging hem voor. In het kantoortje wachtte Rune nieuwsgierig af wat lord Stoian te vertellen had. Diep in zich voelde hij hoe Runa zich roerde. Natuurlijk was zij ook nieuwsgierig. De elf keek hem lange tijd aan, voor hij begon te spreken.

‘Ik heb, na heel lang zoeken, een elf gevonden die ervaring heeft met een zielensplitsing. Hij verblijft al duizenden jaren in Turvapaikka, in de krochten der vergetelheid. Hij is één van de alleroudsten. Als er iemand is die dit kan, is hij het. Er is maar één probleem. Ik zei al dat hij oud was, maar ik denk niet dat je je kunt voorstellen hoe oud. Hij is bijna doorzichtig, alsof hij van glas is. Hij ziet eruit alsof hij elk moment kan breken. Hij heeft al heel lang niet bewogen en nog langer niet gepraat. Ik heb uren tegen hem aan gesproken. Zonder resultaat. Hij weigert te reageren. Naburak, de hoeder van Turvapaikka, heeft het ook

geprobeerd. Helaas ook zonder resultaat. Ik heb het met Naburak besproken en we zijn tot de conclusie gekomen dat jij, of liever gezegd, dat jullie, zelf met hooglord Tolfa moeten praten. Morgenochtend wil ik je daarom meenemen naar Eumolos, zodat jullie het verzoek aan de hooglord zelf kunnen doen. Ik weet dat ik je hiermee overval, maar we hebben maar drie nachten de tijd. Als we hooglord Tolfa kunnen overhalen, dan moet jij over drie nachten, een poort openen naar Turvapaikka vanaf de Beukenhorst. Naburak en hooglord Tolfa moeten dan klaar staan om door de poort te stappen. We hebben dus drie nachten om alles in gereedheid te brengen.

Na de zielsplitsing gaan we direct verder met het tweede deel, de zielsverankering. Daarvoor heb ik een andere elf gevonden. Of liever een elfin, de hoogvrouwe Aileana van de Oberoners. Ik heb Taimte opdracht gegeven om contact met haar te leggen. Zij heeft vaker een zielsverankering gedaan. Het is waar, dat was heel lang geleden. Maar elfen vergeten niets. In de tijd dat de kinderen van gemengd bloed werden geboren, voor de grote oorlog, kwam het wel voor dat de zielen van de kinderen niet konden verankeren in het gemengde lichaam. Het was haar taak om ervoor te zorgen dat de ziel aan het lichaam werd verankerd. Ik zie dat de vragen op je lippen branden. Ga je gang.'

'Waarom moet ik een poort openen naar Turvapaikka en hoe moet ik dat doen? Ik ben daar nog nooit geweest. Ik kan alleen maar poorten maken, naar een plaats die ik ken of waar ik een afbeelding van heb gezien.'

'Geen zorgen. Ik ga straks naar je grootvader om hem instructies te geven. Er moet nog het een en ander geregeld worden. Morgenochtend kom ik terug en dan neem ik je mee naar Turvapaikka. Dan weet je waar je een poort naar toe moet maken.'

'Maar waarom ik? Elke elf kan toch een poort maken?'

'Dat klopt, maar elke poort is te traceren, behalve een runenpoort. En we willen dit geheim houden, weet je nog?'

‘Maar, u maakt toch ook een poort om mij Turvapaikka te laten zien?’

‘Dat is anders. Een elf die een poort naar Turvapaikka maakt, valt niet op. Een elf die een poort naar Turvapaikka vanaf de Beukenhorst maakt, of vice versa, valt wel op.’

‘Ik begrijp het. En waarom moet dat per se gebeuren over drie nachten?’

‘Over drie nachten begint de wassende maan. De maan gaat dan weer groeien naar de volle maan. Het is de beste tijd om aan iets nieuws te beginnen. En dit is een nieuw begin. Het begin van het leven. Daar moeten we van profiteren. We kunnen alle hulp gebruiken die er is.’

Hij keek met een vorsende blik naar Rune.

‘Weet jij, of liever gezegd, weten jullie zeker dat dit is wat jullie willen? Nee, wacht nog even met antwoord geven. Een zielsplitsing is niet ongevaarlijk. Het kan zijn dat de splitsing niet lukt, of dat de splitsing meer meeneemt dan dat de bedoeling is, of juist minder. In beide gevallen hebben zowel jij als Runa dan een beschadigde ziel. Dat kan betekenen dat één van jullie of misschien wel jullie beiden komen te overlijden. Ook de zielsverankering lukt niet altijd. Dan kan Runa voor altijd verdwijnen. Ze zal worden aangetrokken door de magie van de barrière of opgenomen worden in de wilde magie. Jullie moeten dit goed overdenken.’

Rune schudde zijn hoofd.

‘We hebben er al over nagedacht. Ik wil dat Runa de gelegenheid krijgt om een normaal leven te leiden. Het moet gewoon lukken.’

‘Denk er dan nog eens over na. Jullie hebben nog drie dagen en nachten. Ik ga nu naar je grootvader. Er moet nog veel worden voorbereid. Denk erover na en zorg ervoor dat je goed uitgerust bent. Ik zie je morgenochtend bij de boerderij. Zorg dat jij en je vrienden klaarstaan.’

Lord Stoian stond op en liep naar de deur. Rune sprong overeind.

‘Lord Stoian, een ogenblik. Ik heb nieuws dat van belang is.’

Lord Stoian bleef staan en keek hem aan.

‘Mijn vrienden en ik zijn erachter gekomen dat de vampier Mordachai van de Hulsthorst waarschijnlijk een schuilplaats op Eumolos heeft.’

‘Wat zeg je daar? Op Eumolos? Een vampier op het sacrale eiland van de elfnatie. Het eiland is taboe voor vampiers. Hoe kom je aan die informatie?’

In een paar zinnen bracht Rune, lord Stoian op de hoogte van het pendelen van Fijonna. Lord Stoian keek hem verbaasd aan.

‘Die Fijonna moet een zeer getalenteerde magista zijn. Ik kijk ernaar uit om haar te ontmoeten. Maar deze ontwikkeling vereist meer onderzoek. Dat zand waar je het over had. Mag ik daar een beetje van lenen? Ik wil dat lady Izmara de resultaten van je vriendin controleert. Zorg dat je vrienden en jijzelf morgenochtend klaar staan bij de boerderij. Ik haal jullie een uur na zonsopgang op om naar Turvapaikka te gaan.’

Nadat hij weg was, bleef Rune nog even zitten om alles te overdenken. Hij moest straks eerst zijn vrienden op de hoogte brengen van de veranderde plannen. Het kristal van de trollen moest nog maar even wachten. Dit was veel belangrijker. Hij stond op. Het was tijd om naar de boerderij te gaan. Plotseling bedacht hij iets. Runa had nog helemaal niet gereageerd. Hij onderzocht snel zijn gedachten.

-Ik ben hier, Rune. Ik heb alles gehoord en ik weet dat jij ermee door wil gaan, maar... ik ben daar niet meer zo zeker van.-

-Wat? Waarom niet? Alles wordt nu geregeld. Over drie nachten heb jij je eigen lichaam weer terug. Dan kun je opgroeien. Een leven leiden dat van jou is. Dat was toch wat je wilde?-

-Ik dacht, dat dat was wat ik wilde. Nu ben ik daar niet meer zo zeker van.-

-Maar waarom dan niet?-

-Je hebt lord Stoian gehoord. Het kan je dood betekenen. En het is niet eens zeker of het lukt. Ik wil jouw dood niet op mijn geweten hebben.-

-Ik wil ook niet dood, maar hetzelfde geld voor jou. Runa, dit is een kans op een eigen lichaam. Je enige kans. Die mag je niet laten gaan. -

-Rune, denk eens na. Jij bent de enige erfgenaam van het huis van den Beukenhorst. Jij bent belangrijk. De Beuk mag niet uitsterven. -

-Zach is er ook nog. Hij kan de Beuk zijn, als ik het niet red. -

-Vergeet je niet iets? Ik ben de oudste van ons twee. Ik ben eerder geboren dan jij. Ik geef mijn leven voor jou. Dat is mijn recht en mijn plicht. -

-Runa, hou op. Ik wil het er niet meer over hebben. Lord Stoian heeft, op jouw verzoek, heel veel moeite gedaan om dit voor elkaar te krijgen. Ik ben bereid het risico te nemen. Het minste dat je kunt doen, is het risico samen met mij aangaan. -

-Rune, ik wil...-

-Nee, Runa. Ik wil het er niet meer over hebben. We gaan hiermee door. Of je het wilt of niet. Moet ik Mikky wakker maken en je laten wegsluiten? Ik doe het, hoor!-

Hij voelde hoe Runa zich terugtrok. Even had hij spijt van zijn bedreiging, maar hij kon niet anders. Als er een kans was op een eigen leven voor Runa, dan moesten ze die grijpen. Hij schudde zijn bedenkingen van zich af en liep snel naar boven om zijn spullen te pakken. Met de buidel van Mikky over zijn schouder keek hij nog even in het eetlokaal. Nog steeds geen Keister. Het maakte nu niet meer uit. Het kristal van Irem kwam nu op de tweede plaats. De zielsoverdracht was belangrijker. Op de fiets, op weg naar de boerderij, overdacht hij nogmaals wat Runa had gezegd en daarna dacht hij aan wat zijn vrienden zouden zeggen. Natuurlijk waren de zielsplitsing en de zielsverankering niet zonder gevaar. Maar als het daarom ging, per slot van rekening was de opdracht van de Anjana ook niet zonder gevaar. Hij hoefde alleen maar te denken aan zijn en Mikky's valpartij. Maar aan de andere kant, als hij morgen de straat overstak, kon hij ook aangereden worden. Hij dacht aan iets dat tante Margali eens had gezegd: Niemand gaat voor zijn tijd. Dus als je gaat, is

het je tijd. Bovendien werd je na je dood weer opgenomen in de kringloop van het leven om weer herboren te worden. Niets is voor eeuwig, behalve een elf. Dat was één van de spreekwoorden van Atlantis. Zelfs draken leefden niet eeuwig. Dat hadden ze nog maar pas geleden zelf ervaren. Natuurlijk was hij, als het even kan, niet van plan om dood te gaan. Maar, als er een kans was, al was die nog zo klein, om Runa haar eigen leven te laten leiden, dan wilde hij haar die kans geven. Hij wist zeker dat Runa, omgekeerd, precies hetzelfde voor hem zou doen. Ze konden zo toch niet verder leven. Zijn zusje gevangen in zijn gedachten, zonder lichaam, zonder eigen leven. Altijd gedwongen te doen wat hij deed. Alles te ervaren uit de tweede hand. Dat was toch geen leven. Altijd ondergeschikt aan zijn wil, altijd afhankelijk van hem, altijd onderworpen aan zijn doen en laten.

Hij was bijna bij de boerderij, toen hij iets voelde. Er werd aan hem getrokken en plotseling werd hij overvallen door een gevoel van misselijkheid. Hij remde en sprong van zijn fiets. Voorover gebogen haalde hij een paar keer diep adem. Hij kokhalsde een paar keer, terwijl het zweet hem uitbrak. Wat was er met hem? Een paar meter bij hem vandaan klonk een woest gegrom en, bijna tegelijkertijd, een hoge kreet. Direct was zijn misselijkheid over en kon hij weer rechtop staan. Verbaasd keek hij om zich heen. Vanaf de boerderij zag hij zijn vrienden aan komen hollen. Zach rende een paar meter voor Fijonna en Terry. Zelfs als mens gebruikte hij de lange, zwevende gang van een wolf.

‘Rune, gaat het? Hoe voel je je?’

Zach greep zijn schouders en keek in zijn ogen. Fijonna en Terry kwamen glijdend tot stilstand en keken hem bezorgd aan. Wat was er aan de hand?

‘Ja, ik voel mij weer goed. Ik weet niet wat er gebeurde. Ik werd ineens misselijk. Misschien krijg ik de griep.’

Zach schudde zijn hoofd.

‘Geen griep. Dat was een aanval van de zielenvreter. Dennis, één van mijn lijfwachten, waarschuwde ons dat hij hier rondhing. De vampier hield zich verborgen in de bosjes naast

het pad. Kijk, daar gaan ze. Frenk heeft hem gegrepen. Die krijgt even een goede waarschuwing om uit de buurt van de boerderij te blijven, als hij niet wil dat we zijn verblijfplaats aan de elfen doorgeven. Ik denk niet dat we nog last van hem zullen hebben.'

Zach stak zijn arm omhoog en zwaaide naar drie mannen. Eén van de mannen zwaaide terug. De middelste van de mannen werd aan beide armen vastgehouden en gedwongen mee te lopen. Rune herkende Joost Sileen, de campinghouder. Met gebogen hoofd liet hij zich meevoeren door de twee weerwolflifwachten van Zach. Ongerust keek Rune naar Zach. 'Ze zullen hem toch niets doen?'

'Nee hoor, alleen maar waarschuwen en een beetje bang maken. Net genoeg om te voorkomen dat hij weer lastig doet. Wat ben je trouwens laat? Je hoefde toch alleen maar een boodschap aan Taimte te geven of heb je die trol gesproken?' 'Nee, niet gezien, maar ik heb wel iemand anders gesproken. Ik vertel het zo. Niet hier, midden op het pad. In de verborgen tuin.'

Toen ze zaten, keken ze Rune verwachtingsvol aan. Hij ordende even zijn gedachten voor hij begon te spreken. Eerst het hele gesprek met lord Stoian en daarna het gesprek met Runa en zijn eigen overdenkingen. Als laatste de uitnodiging van lord Stoian om met zijn allen morgenochtend naar Turvapaikka te gaan.

Hij keek ze één voor één aan, nadat hij was uitgesproken. Eindelijk stelde hij de vraag.

'Wat vinden jullie ervan? Moeten we doorgaan met de zielsplitsing?'

Fijonna begon aarzelend te praten.

'Ik denk, dat het geweldig is, als Runa de mogelijkheid krijgt om terug te keren in haar eigen lichaam. Maar aan de andere kant.... Wat als het misgaat? Jij kunt beschadigd raken en niemand weet wat daar de gevolgen van zullen zijn. Datzelfde geldt voor Runa, als de zielsverankering lukt. We weten pas of ze beschadigd is, als ze opgroeit. Het is ook mogelijk dat Runa opgaat in de wilde magie. Het kan ook jou je leven kosten. Ik

geloof zonder meer dat de elfen heel bekwaam zijn, maar magie is wispelturig. En zeker magie die heel lang geleden voor het laatst is gebruikt.'

Rune hoorde een geluidje van Terry. Verbaasd keek hij haar aan. Er liepen een paar tranen over haar gezicht. Ze keek hem aan. Met zachte stem begon ze te praten.

'Ik was zo bang dat je dood was, toen, bij de draken in het Kormalgebergte. Je verdween over de rand en was weg. We konden je niet meer zien en toen....toen kwam Grom met jou in zijn klauwen aangevlogen. Je hing helemaal slap en zag er vreselijk uit. Rune, ik wil niet dat je doodgaat. Je bent net weer terug bij ons. Bij mij, bij pap en mam. Ik wil dat je bij ons blijft, bij mij. Je mag niet doodgaan.'

Fijonna sloeg troostend een arm om haar heen en trok haar naar zich toe. Met schokkende schouders zat Terry zachtjes te huilen. Zach en Rune keken ongemakkelijk toe. Aarzelend stak Rune zijn hand uit, maar Fijonna schudde haar hoofd. Hij trok zijn hand weer terug. Dat was misschien het beste. Laat haar maar even huilen. Hij had zich al die tijd niet gerealiseerd, wat zijn valpartij voor een impact had gehad op zijn vrienden en vooral op Terry. Vanaf dat moment waren ze maar doorgedenderd, zonder ook maar iets te verwerken. Nu kwam al die spanning er in één keer uit. Ze hadden een prachtig avontuur beleefd, nu ze erop terugkeken. Maar dat was heel anders als je er middenin zat. Dan had je nergens erg in. Je deed wat er gedaan moest worden, zonder erover na te denken.

Eigenlijk was het de bedoeling dat ze vandaag, of uiterlijk morgen, alweer zouden vertrekken voor een nieuw avontuur. Waarschijnlijk ook met de nodige gevaren. En nu kwam dit er tussen door. Weer een avontuur, maar alleen voor hem, en Runa natuurlijk. De anderen zouden vanaf de zijlijn moeten toekijken. Zach stootte hem aan.

'Je zou er met je grootvader over kunnen praten. Hij heeft meer levenservaring dan wie dan ook van ons. En anders met je pleegouders?'

‘Mijn grootvader, da’s oké, maar niet mijn pleegouders. Ik wil ze niet ongerust maken.’

‘Oh, en als het nu misgaat, wil je dan dat ze het achteraf horen? Je bent bijna vijftien jaar hun zoon geweest. Ze zien je nog steeds als hun zoon. Ze houden van je. Dat kun je ze niet aandoen.’

Rune boog zijn hoofd. Zach had gelijk. Ze hielden van hem, maar hoe moest hij ze uitleggen wat er aan de hand was, en hoe het op te lossen was? Magie en de hele wereld was nog zo nieuw voor ze. Hij had er zelf nog moeite mee. Dat moest voor hen nog veel moeilijker zijn. Kijk maar naar Terry. Zij had de nieuwe wereld nog het makkelijkste geaccepteerd. Nu zat ze met een betraand gezicht naar hem te kijken.

-Ik zei het toch. Het is veel te gevaarlijk. Misschien is het het beste dat alleen de zielsplitsing wordt uitgevoerd. -

-Dat is onzin, Runa. Als we alleen een zielsplitsing doen, dan verdwijn je. Dan wordt je opgenomen in de wilde magie. We kunnen net zo goed de zielsverankering erachteraan doen. Mislukt het, dan ben je ook weg. Maar als het lukt, heb je een eigen lichaam en kan je opgroeien. De zielsplitsing is het gevaarlijkste. -

-Juist, en als dat mislukt, ga jij dood. Denk eens aan al de mensen die van je houden. Mij kent niemand, ja jij. Wat maakt het dan uit als ik verdwijn? -

-Hier komen we niet uit. Er zit maar één ding op. We moeten naar de Beukenhorst en met grootvader gaan praten. Hij is de enige volwassene die we hiermee kunnen vertrouwen. -

-Je hebt gelijk. Ik merk het wel als je een poort maakt. Geef nu maar weer aandacht aan je vrienden. Ze zitten je al een tijdje afwachtend aan te staren. -

Rune keek op. Runa had gelijk. Alle drie zijn vrienden keken hem afwachtend aan. Hij werd rood in zijn gezicht.

‘Sorry, ik was in gesprek met....’

‘Met Runa. Dat hadden we al begrepen. En, wat zei ze?’

‘Ze denkt er nog steeds hetzelfde over. We hebben afgesproken dat we het met onze grootvader gaan bespreken.’

Misschien kan hij ook helpen bij het vertellen aan mijn pleegouders.'

'Wanneer wil je dan naar de Beukenhorst? Er is niet veel tijd, als we morgen eerst naar Turvapaikka gaan en jij dan die elf moet overhalen. Wie weet hoelang dat gaat duren? En het ritueel moet bij de eerste nacht van de wassende maan worden uitgevoerd.'

'Vanmiddag gelijk dan maar? Rond een uur of drie? We kunnen nu toch niet naar Irem om het kristal van de trollen te halen. We hebben geen contactpersoon en trollen zijn gevaarlijk. Ik wil in ieder geval eerst met Keister praten, voor we naar Irem gaan. Ik weet niet of hij ons kan helpen, maar hij is de enige trol die ik ken. Hij is onze beste, misschien wel onze enige, kans op succes.'

Het viertal keek elkaar aan. Ze knikten.

'Wat gaan we tot die tijd doen? Het is bijna tijd voor het middageten?'

Rune keek de anderen met een grijns aan.

'Boodschappen. Direct na het eten gaan we inkopen doen. Ketchup, gehakt, kadetjes, mayonaise, kortom alles wat nodig is voor een hamburger met patat. Terry, wil jij Hubbel vanmiddag leren, hoe je dat klaarmaakt? Een gesprek tussen mijn opa, mijn zusje en ikzelf is voor jullie niet alleen niet interessant, maar ook doodsaaï. Ik weet dat Hubbel graag meer wil weten over junkfood en jij kan goed koken en goed met Hubbel opschieten. Wil je dat doen?'

Terry knikte.

'Natuurlijk. Ik ben benieuwd wat hij ervan vind.'

Zach stond op en rekte zich uit.

'Zorg je dan wel dat je een hamburger voor mij bewaard? Ik ga niet mee. Ik ga die tijd doorbrengen met de weerwolven hier in het duin. Bovendien wil ik nog even Berthold niet zien.'

Ze knikten begrijpend. Rune keek naar Fijonna.

'Ik ga op bezoek bij je tante Ruthia. Misschien zie ik daar je neef en oom ook. Ik ben benieuwd naar de tweelingbroer van Ruth.'

'Dat is dan afgesproken. Eerst maar eten.'

Na het eten en de boodschappen, die onder de verbaasde en opgetogen blikken van Fijonna en Zach werden gedaan, maakte Rune een poort naar de Beukenhorst. Terry ging als eerste door de poort en na het sein, alles veilig, volgden Rune en Fijonna. Door de open poort zwaaiden ze nog even naar Zach. Rune sloot de poort en draaide zich om. Zijn grootvader stond bij de keukendeur te wachten, met achter hem een zenuwachtige, handenwringende Hubbel. Blijkbaar was dit de eerste keer dat zijn grootvader in de keuken was. Dat was natuurlijk altijd Hubbels domein geweest. Zijn grootvader nam Rune direct mee naar de bibliotheek, terwijl Terry in de keuken achter bleef en Fijonna naar het kleine huis ging. ‘Zo jongen, alles in orde? Hoe is het met Runa? Vindt ze het niet geweldig?’

‘Niet echt, grootvader. Ze twijfelt of ze het nog wel wil.’

‘Hoe bedoel je dat? Ik dacht, dat dit haar idee was?’

Rune aarzelde even, voor hij alle bezwaren van Runa aan zijn grootvader vertelde. Na zijn eerste woorden begon grootvader begripvol te knikken. Grootvader onderbrak hem geen één keer, maar liet Rune rustig uitpraten. Eindelijk wist hij niets meer te zeggen. Vragend keek hij zijn grootvader aan. Die zei een hele tijd niets. Hij dacht duidelijk heel diep na. Eindelijk keek hij Rune aan.

‘Ik snap hoe moeilijk het is om de juiste beslissing in deze te nemen. De bezwaren van Runa zijn terecht. Er is een zekere mate van gevaar aan verbonden. Ik heb lang met Stoian gepraat en hij heeft mij de hele procedure uitgelegd. Het is minder gevaarlijk dan jullie je in je hoofd hebben gehaald, maar ja, er is gevaar. Laat het mij je, of nee, jullie uitleggen. Ik mag toch aannemen dat Runa alles hoort wat ik zeg?’

Rune voelde even diep in zich.

-Ik ben hier en luister mee. -

‘Ze luistert mee, zegt ze.’

‘Mooi zo. Het gevaar voor Rune, is minder groot dan jullie denken. Een zielsplitsing is altijd gevaarlijk. Voor allebei de zielen. De ene ziel kan een stukje van de andere meenemen, maar de andere ziel kan ook een stukje van de ene ziel

achterhouden. Dat kan schade opleveren voor de ziel waarvan een stukje word afgenomen. Alleen in jullie geval ligt dat anders. Jullie zijn een tweeling en jullie zijn voor altijd met elkaar verbonden. Ieder van jullie heeft al een stukje van de ziel van de ander. Een stukje meer of minder maakt in dit geval niet meer uit. Het zal jullie hoogstens meer naar elkaar drijven. Jullie zullen graag bij elkaar willen zijn, en elkaar missen als jullie gescheiden van elkaar zijn. Dat gemis zal er altijd zijn. Iets dat aan je ziel knaagt, totdat jullie weer bij elkaar zijn. Maar dat is iets waar mee valt te leven.’ Hij keek Rune aan, alsof hij meer zag dan alleen Rune. Rune voelde dat Runa zich roerde.

-Dat klinkt zo erg nog niet. Ik zal je missen en jij zult mij missen. Nou, dat is niet meer dan ik had verwacht. Dat kan ik wel aan. En jij?-

Rune haalde zijn schouders op.

-Natuurlijk zal ik je missen. Ik ben aan je gewend geraakt. Zeker nu we de regels hebben vastgesteld. Je bent een deel van mij.-

-En jij bent een deel van mij. Ook als ik niet meer in jouw hoofd zit. We blijven met elkaar verbonden.-

Rune keek weer naar zijn grootvader, die hem een beetje onderzoekend aankeek.

‘Zo ziet het er dus uit als je met mijn kleindochter praat. Wat vinden jullie ervan, nu jullie dit gehoord hebben?’

‘Het klinkt minder erg, dan toen we het hoorden van lord Stoian. Dit is iets waarmee we kunnen leven.’

Hij schoot, ondanks de ernst van de situatie in de lach. Het was letterlijk en figuurlijk, iets waarmee ze konden leven. Zijn grootvader keek hem even niet begrijpend aan, tot hij de zin begreep en de ironie ervan snapte. Ook hij vertrok zijn gezicht even tot een lach. Hij werd bijna direct weer ernstig. ‘Je hebt gelijk. Het zal soms moeilijk zijn, maar niet onmogelijk. En de oplossing is altijd nabij. Jullie kunnen elkaar altijd opzoeken, als het gemis te erg wordt. Maar nu het tweede gedeelte. De zielsverankering. Dat is het gevaarlijkste deel. Niet voor jou, Rune, maar wel voor Runa.

Er is een kans dat Runa niet terug in haar lichaam kan komen. In dat geval is haar ziel verloren.'

-En zal ik herboren worden in een andere tijd, op een andere plaats, in een ander lichaam. Ik geef mijn kans op een leven dan op, om in een ander leven terug te komen. -

Zonder zich daar bewust van te zijn, herhaalde Rune de woorden van Runa hardop. Zijn grootvader boog zijn hoofd. 'Maar daar gaan we niet vanuit. Ik wil mijn kleindochter leren kennen en ik ben vast van plan er alles aan te doen, wat ik kan, om dat te bewerkstelligen. Maar, die beslissing is aan Runa. Denk erover na en laat ons haar besluit weten. Intussen gaan we gewoon verder met de voorbereidingen.'

Zijn grootvader stond op.

'Nu je hier toch bent, kun je mij wel helpen. Ik ben bezig om de kleine eetkamer klaar te maken voor de procedure. Ik wilde net Runa's lichaam overbrengen naar de kamer, toen Hubbel mij waarschuwde dat hij Terry had gezien. Wil je, willen jullie mij helpen om haar over te brengen?'

Rune aarzelde even. Het klonk een beetje luguber. Hij voelde echter hoe Runa zich er juist op verheugde. Ze wilde zichzelf weer zien. Hij knikte naar zijn grootvader en volgde hem naar de kelderdeur. Er schoot hem iets te binnen.

'Grootvader, weten mijn ouders al wat er gaat gebeuren?'

'Nee, ik heb erover gedacht om het te vertellen, maar heb besloten het niet te doen. Ze zijn in Lemuria en ik verwacht ze niet terug voor zaterdag. Dan is alles hopelijk achter de rug en hebben we goed nieuws.'

'Waarom wachten tot alles achter de rug is? Hebben ze niet het recht om te weten wat er gaat gebeuren?'

'Jazeker, maar je ouders, en vooral je moeder, willen er ongetwijfeld bij zijn. Je weet dat jullie elkaar niet mogen zien. Het risico is gewoon te groot. Zodra we weten of het is gelukt en jij weer veilig weg bent, stuur ik gelijk een bericht dat ze moeten komen.'

Ze waren ondertussen in de grafkelder aangekomen waar in het midden van de zaal de stenen verhoging was met daarop de kleine kist. Rune voelde hoe Runa onrustig werd. Snel liep

hij naar de stenen baar en beklom de drie stenen treden die ervoor zorgden dat hij in het kistje kon kijken. Daar lag Runa. Zijn babyzusje. Nu nog levenloos, gevangen in de tijd. Maar wie weet... binnenkort? Rune hield zijn adem even in. Ze was zo klein en zo teer. Haar huid was bijna doorzichtig. Ze lag er nog precies hetzelfde bij als de laatste keer dat hij haar had gezien

-Nu weet ik het zeker. Als er een mogelijkheid is, hoe klein ook, dan wil ik terug in mijn lichaam. In dit lichaam. -

-Dat is een ommezwaai. Waar komt dit opeens vandaan?-

- Nu ik mijzelf weer zie, voel ik weer hoe zij.. ik op mijzelf heb gewacht. Ik wil een eigen leven, geen surrogaatleven als alleen maar een stem. Of dat of niets, maar niet een half leven, zonder lichaam. -

-Daar gaan we dan voor en nu even stil. Ik moet grootvader helpen met dragen en daar heb ik al mijn aandacht voor nodig. Ik wil niet het risico lopen dat je valt. -

Met zijn grootvader aan het voeteneinde en hijzelf aan het hoofdeinde namen ze het kistje tussen zich in en liepen ze voorzichtig de trap op. Eenmaal boven, in de hal liepen ze door naar de eetkamer aan de achterkant van de Beukenhorst. Voorzichtig zetten ze het kistje op de eettafel, zorgvuldig in het midden.

‘Morgen zetten we hier een bed neer en maken we een klein zithoekje. Hubbel maakt het dressoir leeg en regelt verder alles wat nodig is, maar dit wilde ik zelf doen. Ik ben blij dat jij mij ermee kon helpen.’

Rune keek de ruimte in de rondte. Hij was niet vaak in de grote eetkamer geweest. Aan de lange eettafel was plaats voor wel twintig mensen. Hij had geen idee wat ervoor nodig was om een zielsplitsing en een zielenverankering uit te voeren, maar er was in ieder geval genoeg ruimte voor. Achter hen kwam Hubbel binnen.

‘Ahum, mijn heer en master Rune, het diner wordt geserveerd in de bibliotheek, als u daarmee instemt.’

Dat klonk wel erg formeel, bedacht Rune, vooral omdat hij wist waaruit dat diner bestond.

In de bibliotheek zaten niet alleen Terry en Fijonna op hen te wachten, maar ook zijn tante, oom en neef. Op de tafel stonden, naast het bestek en de borden, ook drie zilveren schalen, respectievelijk gevuld met patat, broodjes hamburger en kroketten. Mayonaise en ketchup werden geserveerd in zilveren sauskannetjes. Ook al bestond het diner uit fastfood, Hubbel was duidelijk van plan zijn gebruikelijke standaard hoog te houden. Zijn perfecte tafeldekking voorkwam niet dat hij tijdens de maaltijd voortdurend om de tafel heen draaide. Hij was duidelijk uit op een compliment. Dat gaf Rune hem dan ook.

‘Dit is heerlijk, Hubbel. Dat mag je nog een keer doen.’ Hubbel bloosde van genoeg. Dat resulteerde in een paar lichtgele blosjes op zijn groene gezicht. Zijn wangen kleurden van lichtgeel naar citroengeel toen de anderen Rune bijvielen. Ook zijn neef Rutger complimenteerde Hubbel met zijn kookkunst. Hij had tijdens het eten niet veel gezegd, maar leek wel een aardige jongen. Hij leek qua uiterlijk op Ruth, maar hij was een rustige jongen. Hij mistte het kwikzilverachtige dat zo kenmerkend was geweest voor Ruth. Na het eten, stond Rune op. Hij wenkte Terry en Fijonna. ‘Tijd om te gaan. Morgenochtend moeten we bijtijds klaar staan om naar Turvapaikka te gaan. Hubbel, dank je wel voor de maaltijd. Het zal Zach spijten dat hij er niet bij was.’ Als antwoord duwde Hubbel hem een papieren zak in zijn handen.

‘Voor master Zach.’

Rune keek hem verbaasd aan. Hubbel had een hekel aan Zach. Hij noemde hem een mutant, een monster, een wanstaltig creatuur en een gedrocht. Hubbel keek verlegen.

‘Het is alleen maar... Master Zach moet goed eten. Ik bedoel, nu hij een weerwolf is. En, en als hij u en de beide joffers beschermt...’

‘Het is al goed, Hubbel. Ik zal het hem geven.’

Achter hem hoorde hij de stem van zijn neef.

‘Begrijp ik dat goed? Jullie vriend Zach is een weerwolf? Een echte weerwolf? Die bij volle maan in een wolf verandert?’

Terry grinnikte, terwijl Fijonna hem antwoordde.

‘Ja, Zach is een weerwolf. Volgende keer vertellen we je hoe dat gekomen is. Nu moeten we helaas gaan. Morgenvroeg hebben we een afspraak met een elf.’

Rune keek achterom. Rutger keek hem ongelovig aan. Dat was natuurlijk logisch. Hij was hier nog maar tien dagen. Ondanks dat hij bekend was met Atlantis en haar bewoners, was dat alleen maar van horen zeggen. Het zelf ervaren was iets heel anders. Rune begon met het maken van een poort. De vertrouwde paarse kleur verscheen. Door de opening was de ingang van de boerderij zichtbaar. Voordat Rune de meisjes door de opening volgde, keek hij nog even achterom naar zijn neef.

Die keek nog steeds verbaasd. Rune gaf hem een snelle knipoog, voor hij door de opening stapte en de poort liet verdwijnen.

Zach stond hen al op te wachtten. Rune overhandigde hem de papieren zak met voedsel en Zach begon met smaak te eten. Daarna bracht Rune hem op de hoogte van het resultaat van hun bezoek aan de Beukenhorst. Aan het einde van zijn verhaal keek Rune Fijonna aan.

‘Jij lijkt dikke maatjes te zijn geworden met Rutger? Wat vind je van hem?’

Fijonna werd rood in haar gezicht. Ze trok verlegen haar schouders op.

‘Het is een aardige jongen. Hij wilde alles weten over Ruth en hoe ze... Je weet wel.’

Rune knikte begrijpend.

‘Ik denk dat ik dat ook zou willen weten, in zijn plaats. Hoe gaat het met tante Ruthia?’

‘Heel goed. Natuurlijk is ze nog steeds verdrietig, maar, nu haar man en haar zoon bij haar zijn... Ik weet niet... Ze kan weer een beetje lachen. Het heeft haar zeker goed gedaan.’

‘Daar ben ik blij om.’

Hij werd onderbroken door een onrustig bewegen van Mikky’s buidel. De kleine gorgelaar was wakker geworden en ongeduldig om uit de buidel te komen. Rune liet hem snel vrij.

Mikky groette hen snel, zette zich af en vloog weg. De vrienden keken hem na, terwijl hij naar de voorkant van de boerderij vloog. Ongetwijfeld op zoek naar Giovanni. Rune keek naar Zach.

‘Is het goed als ik bij jou op de kamer slaap? Ik heb geen kracht meer voor een poort en dan staan we morgenochtend klaar zodra lord Stoian naar de boerderij komt.’

Zach keek hem verbaasd aan en haalde zijn schouders op.

‘Het is jouw slaapkamer. Natuurlijk is het goed.’

‘Het was mijn slaapkamer. Maar dat doet er niet toe. Lord Stoian verwacht dat we klaar staan bij zonsopgang. Dat is rond half zes. We kunnen dus maar beter gaan slapen, als we morgen uitgerust willen zijn.’

De andere drie knikten instemmend. Gezamenlijk liepen ze naar binnen en naar boven. Terry en Fijonna verdwenen in Terry’s slaapkamer en Rune en Zach in de slaapkamer die nu van Zach was.

De volgende morgen stonden ze om even voor half zes te wachten bij de rand van het bos. Rune gaapte uitgebreid. Dat werkte aanstekelijk en even later stonden ze alle vier te geeuwen. Het openen van een poort onderbrak het gapen. Lord Stoian stapte onder de bomen vandaan. Hij keek het viertal aan.

‘Zijn jullie er klaar voor om naar Turvapaikka te gaan?’

Ze knikten alle vier.

‘Goed dan. De bedoeling is om de hooglord Tolfa te overtuigen om ons te helpen bij de zielensplitsing. De hoeder Naburak probeert hem over te halen om te reageren. Dat kan wat tijd in beslag nemen, dus jullie zullen waarschijnlijk een tijdje moeten wachten, voor hij jullie kan ontmoeten.’

Rune haalde zijn schouders op. Als het nodig was om te wachten, dan deden ze dat. Lord Stoian draaide zich om en liep het bos in, gevolgd door de vier vrienden. Tussen twee bomen in verscheen een blauwe poort. Geen van hen had gezien hoe lord Stoian dat had gedaan, maar het was natuurlijk een elf die al duizenden jaren geoefend was in

magie. Hij bezat een vaardigheid die een magista nooit zou bereiken.

Even later stonden ze op het strand van Eumolos. Ze keken uit op de straat van de elfennatie oftewel sraid an Náisiúin Elf¹. Rune had zijn huiswerk gedaan. Er bestond nog een andere wereld binnen Atlantis. De wereld van het waterfolk. Zij waren verantwoordelijk voor al het water binnen en rond Atlantis. Er was een aparte kaart van alle waterwegen en hij was druk bezig geweest de namen daarvan, in de schaarse tijd die hij had, uit zijn hoofd te leren. In de verte zag hij vaag de contouren van de archipel van de kinderen, Oileánra na bPáistí². De vijf eilanden die waren ontstaan tijdens de samenvoeging van Atlantis.

Lord Stoian wenkte hen om mee te komen. Hij ging hen voor, een grot in, gevolgd door een korte gang. Aan het einde van de gang was een zware eikenhouten deur. Rijkelijk versierd met houtsnijwerk. Lord Stoian trok aan een koord naast de deur. Even later zwaaide de deur, verrassend soepel, open. Alle vier de vrienden hielden van schrik hun adem in. Voor hen stond een elf. Het was de alleroudste elf van alle elfen die ze in hun leven hadden gezien. Alle elfen en elfinnen, die ze ooit hadden gezien, waren dan wel duizenden jaren oud, maar ze zagen er allemaal leeftijdloos uit. Ze konden zowel twintig, veertig of honderd jaar en ouder zijn. Maar deze elf zag er uit alsof hij duizend was. Enigszins voorovergebogen stond hij voor hen. Zijn huid was bruin, diep olijfbruin. Alsof hij dagen lang in de zon had gelegen zonder te verbranden. Zijn gezicht was doortrokken met honderden rimpels. Zijn haar hing tot op de grond en was spierwit. Hij was baardloos, zoals alle elfen. Hij leunde zwaar op een staf van donker, bijna zwart, hout. Zach fluisterde zachtjes: 'De verhalen zijn dus waar. De hoeder Naburak is de enige elf die eruitziet naar zijn leeftijd.' Rune keek Zach verbaasd aan, maar voor hij iets kon vragen, stapte de oude elf opzij en noodde hen met een handgebaar

---

¹ Sgraat na naasjoen elf

² Elanre na basti

uit om naar binnen te komen. Tot hun verbazing was de ruimte achter de deur helder verlicht. Aan de ene kant stonden een paar meubelen, waaronder een bed, een tafel en een paar stoelen. Aan de andere kant een ronde doorgang, dieper de rotsen in. Hierin volgden ze de hoeder. Het was een lange gang die uitkwam in een ronde ruimte met meerdere doorgangen. De hoeder draaide zich om naar de vrienden. ‘Hier moeten jullie wachten tot we hooglord Tolfa hebben overgehaald om jullie te woord te staan. Dat geeft jullie ruimschoots de tijd om jullie verzoek voor te bereiden. Denk erom, het kan wel enige tijd duren.’

Rune stapte naar voren.

‘Heer Naburak, ik...wij willen u nog iets vertellen. Wij zijn op zoek naar een vampier, Mordachai van den Hulsthorst, één van de ouden. Fijonna hier, heeft gister naar hem gependeld en zij heeft ontdekt dat de vampier zich hier op Eumolos moet bevinden. Aan de andere kant van het eiland.’

‘Een vampier? Hier op Eumolos? Onmogelijk. Dat had ik allang gemerkt. Dit is heilige grond. Geen verdoemde zou zich hier durven wagen. Onmogelijk. Ze heeft zich vergist. Per slot is zij maar een magista.’

Rune wilde een boos antwoord geven, maar Fijonna greep zijn arm. Ze schudde haar hoofd. Zachtjes fluisterde ze hem in het oor.

‘Laat maar, Rune. Geen ruzie maken. We hebben hem nodig.’

Rune keek nog wel boos naar de hoeder, maar hield zijn mond. Lord Stoian had immers al beloofd dat hij de lady Izmara zou vragen om ook te pendelen naar de verblijfplaats van de vampier. Hij wist, doordat ze zijn lerares was geweest dat zij een meesteres in het pendelen was.

Heer Naburak en lord Stoian liepen naar één van de gangen.

Lord Naburak draaide zich nog één keer om.

‘Wacht hier tot wij weer terug komen.’

En daarmee konden ze het doen. Ze keken elkaar aan en haalden hun schouders op. Rune liet zich tegen de muur zakken

‘Dan wachten we maar.’

Hij keek naar Zach. Die had al enige tijd niets gezegd. Er lag een gepijnigde uitdrukking op zijn gezicht. Ook de beide meisjes keken naar Zach.

‘Zach, Zach, wat is er? Heb je pijn?’

Zach keek verbaasd op.

‘Nee, het zijn de stemmen. Ze worden steeds luider. Horen jullie ze dan niet?’

De andere drie keken elkaar aan.

‘Stemmen? Waar heb je het over? Er is hier niemand anders dan wij. Welke stemmen? Van wie dan?’

‘Horen jullie ze dan niet? Honderden stemmen die allemaal door elkaar praten, maar allemaal hetzelfde zeggen. Help ons, help ons uit onze gevangenis, help ons.’

‘Maar van wie dan? Van de slapende elfen? Maar die zitten toch niet gevangen?’

Zach schudde zijn hoofd. ‘Niet van de elfen. Ik weet niet van wie, maar we moeten ze helpen. Ik ga ze zoeken.’

Hij draaide zijn hoofd een paar keer heen en weer en stapte vastberaden een gang in. De andere drie keken elkaar aan. Terry keek onzeker van de één naar de ander.

‘De hoeder zei dat we hier moesten wachten.’

‘Maar ook dat het wel enige tijd kon duren. En we kunnen Zach toch niet alleen laten gaan? Als het te lang duurt, kunnen we altijd nog teruggaan.’

Rune volgde Zach de gang in. Zijn ogen moesten even wennen aan het duister. Voor zich uit zag hij Zach een bocht omgaan. Hij haastte zich achter hem aan. Voor hij de bocht omging, keek hij nog even achterom. De twee meisjes stonden scherp afgetekend in de ingang van de gang. Plotseling werden ze helder verlicht en liepen op hem toe. Ze hielden ieder een fakkel in hun opgestoken hand.

‘Hoe komen jullie daaraan?’

‘Die stonden gewoon tegen de muur aan. Als jullie eens nadachten voor jullie je ergens instorten, zouden jullie ze ook gezien hebben. Het is maar goed dat Fijonna er ook nog is.’

‘Jaja, schiet nou maar op. Zach is ons al een eindje voor. Snel, voordat we hem kwijtraken.’

Ze haastten zich om Zach in te halen. Die liep nu langzamer omdat hij zijn handen over zijn oren had gevouwen. Daardoor kon hij geen wortels opzij duwen. Plotseling stond Terry stil. ‘Jongens, wacht eens. Luister eens.’

Ze hield haar hoofd een beetje schuin en haar wijsvinger voor haar mond. De anderen stonden ook stil en luisterden ingespannen. Fijonna keek verbaasd op.

‘Ik hoor het ook. Heel zachtjes. Honderden stemmen die allemaal hetzelfde zeggen. Help ons, help ons uit onze gevangenis, help ons. Rune, we moeten ze helpen.’

Rune beduidde haar om stil te zijn. Hij luisterde ingespannen. En toen hoorde hij het ook. Heel zacht, alsof het geluid van heel ver moest komen.

‘Ik hoor het ook en jullie hebben gelijk. Ze klinken zo... zo wanhopig. We moeten ze helpen.’

Hij keerde zich naar Zach.

‘Kun je horen waar de stemmen vandaan komen?’

Zach knikte en wees naar voren.

‘Ga maar voor. Wij volgen je.’

Zach draaide zich en liep snel verder. De anderen volgden hem. Naarmate ze verder kwamen, veranderden de gangen. In het begin waren ze nog goed vlak en glad geweest, maar nu werden ze ruwer van structuur. Lange wortels hingen naar beneden en belemmerden het zicht en de voortgang. Er groeiden paddenstoelen tegen de wanden en op de vloer lagen slijmerige slierten mos.

De gangen kronkelden nu van de ene naar de andere kant. Regelmatig moesten ze over knoestige wortels heen klimmen. Zach had het het moeilijkst. Telkens als ze ergens omheen moesten, hetzij kruipend, hetzij klimmend, moest hij zijn handen gebruiken. Hij kon dan niet zijn oren bedekken om het geluid buiten te sluiten. Rune zag Fijonna speurend om haar heen kijken.

‘Wat zoek je?’

‘Mos. Met een paar plukken mos, kan Zach zijn oren dichtstoppen en zijn handen gewoon gebruiken. Misschien

helpt dat. Ik wil geen magie gebruiken. Oren zijn heel gevoelig en ik wil ze niet beschadigen.'

Nu keken ze alle vier speurend om zich heen, tot Terry voor zich uitwees. Daar groeiden een paar plukken mos op een wortel die dwars door de gang liep. Zach slaakte een zucht van opluchting, nadat hij zijn oren had dichtgestopt. De drie anderen hoorden de stemmen alleen als ze stilstonden en ingespannen luisterden. Rune hoorde, tijdens het lopen alleen een zacht zoemen. Hij vroeg zich af of dit was wat Zach hoorde, maar dan vele malen luider. Voor zijn gevoel liepen ze al uren. Na elke bocht leek het wel of het donker dichterbij kwam. Of de vlammen van de lantarens werden kleiner, zodat ze minder licht gaven. Dat kon natuurlijk. Soms kwamen ze voorbij grote hoeveelheden paddenstoelen die oplichten, met een ziekelijke groene kleur, zodra ze het licht van de fakkels opvingen. Ze begonnen moe te worden. Zowel Terry als Fijonna struikelden regelmatig en Rune begon de spieren in zijn benen te voelen. Alleen Zach leek nog fris en monter, maar hij liep ook langzamer en volgens Rune was dat niet alleen omdat de groep het tempo verlaagd had, maar omdat het geluid van de stemmen luider werd, naarmate ze de bron naderden. Ze wisselden elkaar regelmatig af. Op dit moment liep Rune voorop. De gang werd smaller, naarmate hij verder liep. Af en toe keek hij om naar Zach om te controleren of ze nog op het goede pad waren. Eigenlijk kon dat niet anders, aangezien ze al een hele tijd geen zijgang waren tegengekomen. Ze liepen nu in ganzenpas achter elkaar. Rune kon met beide handen de zijwanden van de gang makkelijk aanraken. Af en toe stootte hij zijn schouders, als de gang extra smal werd. Steeds vaker moesten ze over of onder wortels doorkruipen. En toen konden ze niet meer verder. De gang hield plotseling op. Rune stond stil en bevoelde de wand voor hem. Nee, er was geen doorgang. De gang was doodlopend.

'Wat is er, Rune? Waarom loop je niet verder?'

De stem van Fijonna klonk bedompt in de nauwe ruimte.

'De gang houdt hier op. Ik kan niet verder. We moeten terug.'

Zach drong zich naar voren.

‘Maar... is er geen andere weg? Ik hoor de stemmen nog steeds. We zijn er vlakbij. Hebben we een zijgang gemist?’

Rune haalde zijn schouders op.

‘Misschien, maar hier komen we niet verder, dus... omdraaien en kijken of een gang hebben gemist. En even rusten graag. Ik ben bekaft.’

De anderen stemden daar direct mee in. Rune liet zich zakken en ging op de wat vochtige vloer zitten. Uit zijn rugzak trok hij een flesje water en nam een paar slokken. Hij gaf het flesje door aan Zach, die het dichtste bij zat. Fijonna hing haar fakkel aan een uitstekende wortel boven haar hoofd. De fakkel verlichtte een paar meter van de gang. Vanaf waar Fijonna als laatste van de rij zat, tot aan waar Rune zat, aan het andere einde van de gang. Terry pakte het flesje van Zach aan en nam ook een paar slokken. Ze keek naar Rune, voor ze het flesje doorgaf aan Fijonna. Plotseling sperde ze haar ogen wijd open. Rune volgde haar blik, maar zag niets bijzonders. De gang liep gewoon dood.

Terry kwam half overeind en duwde Zach aan de kant.

‘Ga eens aan de kant, Zach.’

‘Waarom? Je kunt niets veranderen aan een doodlopende gang. Ook niet als je er dichterbij bent.’

‘Dat is het hem juist. Het loopt helemaal niet dood. De gang gaat gewoon verder door.’

‘Doe niet zo raar. Je ziet het toch zelf.’

‘Nee, jullie zien een doodlopende gang, maar ik niet. Jullie zien wat de betovering wil, dat jullie zien. Ik ben een immunologe, weet je nog wel. Ik kijk er dwars doorheen. De gang eindigt niet hier. Er ligt een betovering overheen. Hier, kijk maar.’

Tijdens het gesprek was Terry langs Zach en Rune gekropen. Ze zat nu op haar knieën voor de wand en stak haar arm uit. Die verdween, tot verbazing van de anderen, voor de helft in de muur. Rune stak ook zijn arm uit. Hij voelde even een tinteling over zijn hand en arm heen trekken, toen ook deze in

de wand verdween. Nu hij wist dat het een illusie, ging zijn arm er ook doorheen.

‘Ze heeft gelijk. Het is een fantasma. Het loopt helemaal niet dood. We kunnen gewoon verder. Het is gewoon een illusie.’

‘Illusie, fantasma of een betovering. Wat is het nu?’

‘Dat ligt aan de maker. In dit geval is het waarschijnlijk een fantasma. Het werk van een magista is meestal een fantasma. Aangezien Mordachai ooit een magista was, weet je wel.’

‘Een fantasma dus. Hoe dan ook, we kunnen gewoon verder. Zijn schuilplaats moet hier vlakbij zijn. Voorzichtig dus.’

Zach hield Rune tegen.

‘Laat mij maar eerst gaan. Als er gevaar is, dan merk ik dat eerder op dan jij. Mijn zintuigen zijn scherper, zelfs als ik mijn oren niet gebruik.’

Rune maakte plaats voor Zach en sloot zich achter hem aan. Daarna kwam Terry en tot slot Fijonna. Behalve Terry huiverden ze allemaal bij het passeren van het fantasma. Zach liep langzaam verder. Zijn hoofd bewoog voortdurend van links naar rechts. Af en toe snoof hij diep, maar blijkbaar was er geen gevaar. De gang boog ineens sterk naar links. Zach bleef even staan voor hij verder liep. Rune volgde hem, maar hij had nog geen twee passen gedaan, toen Terry hen riep.

‘Zach, Rune, wacht.’

Ze bleven beide staan en keken naar haar.

‘Hier, weer een fantasma. De gang gaat gewoon rechtdoor. Jullie volgen nu een zijgang.’

Terry stapte naar voren en verdween in de kromming van de wand. Rune wilde haar arm grijpen om haar tegen te houden, maar was te laat. Snel stapte hij terug en volgde haar door de zogenaamde wand heen. Hij botste bijna tegen haar op. Snel stapte hij opzij, voor Zach of Fijonna tegen hem op zouden botsen. Verbaasd keken ze in de rondte. Ze stonden in een krocht, gelijk aan die waarin ze hadden moeten wachten. Alleen liepen er van hier geen gangen, behalve die waardoor ze net waren gekomen. De ruimte was bijna net zo groot als het eetlokaal. Aan de ene wand stonden twee bedden, een kast, een tafel met twee stoelen en een bureau. De andere

kant werd bijna helemaal ingenomen door een boekenkast, volgestouwd met boeken, kaartrollen en snuisterijen. Eén plank stond vol met fotolijstjes en kleine schilderijtjes van mannen, vrouwen en kinderen.

Ze stonden met open mond te kijken.

‘Dit moet zijn schuilplaats zijn. We moeten de hoeder waarschuwen en lord Stoian. Ze moeten een bericht sturen aan de vampierkoningin.’

‘Wacht even, Rune. Toen ik door het fantasma heen stapte, was hier iemand. Niet de vampier, dat weet ik zeker. Hij of zij was een stuk kleiner. Ongeveer net zo groot als één van jullie, iets kleiner dan jij of Zach. Hij of zij droeg een lange zwarte mantel of misschien een cape en verdween door die wirwar van wortels aan de overkant.’

Zach en Rune keken elkaar aan. Ieder aan een kant liepen ze zo zacht mogelijk, langs de wanden, naar het wortelgordijn aan de andere kant van de crypte. Rune hield Zach in de gaten, maar deze vertoonde geen teken van gevaar. Ze schoven de wortels opzij en stapten de gang erachter in. Zach snoof.

‘Dit moet de in- en uitgang zijn. Ik ruik een zeelucht. We moeten aan de andere kant van Eumolos zijn. We hebben het eiland doorstoken van de ene naar de andere kant.’

Ze liepen voorzichtig de gang verder in. De meisjes kwamen wat langzamer achter hen aan. Een goede honderd meter verder gloorde licht. Waakzaam liepen ze verder. Na een flauwe bocht stonden ze plotseling in de buitenlucht. Het schemerde. De laatste zonnestralen van de dag wierpen lange schaduwen op het strand. Zach wees. In het zand stonden voetstappen die verdwenen in de lage bebossing van het eiland.

‘Terry had gelijk. Er was hier iemand en dat was niet de vampier.’

Rune knikte. De voetstappen waren te klein voor een volwassen man. Ze waren zelfs ietsje kleiner dan zijn voetstappen. De meisjes stonden nu ook op het smalle strand.

‘En wat nu? We hebben de schuilplaats van Mordachai gevonden, maar geen verklaring voor de vele stemmen. Rune, kan jij een poort maken naar de andere kant van het eiland? Naar de woonruimte van de hoeder?’

‘Dat moet wel lukken, maar ik wil eerst nog even binnen kijken. Misschien vinden we een verklaring voor de aanwezigheid van de onbekende. Misschien ook een vampier? Of een helper, een pixie of zo?’

Fijonna hield haar voet naast het spoor van de onbekende. Ze waren bijna even groot.

‘Te groot voor een pixie, maar misschien een gnoom?’

Ze volgde de voetstappen de bosjes in.

‘Kom eens hier! De voetstappen verdwijnen hier.’

Ze volgden haar en keken naar de voetstappen. Die hielden inderdaad op. De grond was zanderig. Er hadden meer voetsporen moeten zijn. Rune liep nog een paar passen verder. Plotseling werd hij overvallen door een huivering. Hij keek naar de anderen.

‘Iemand heeft hier een poort gemaakt. Daarom houden de voetstappen hier op.’

‘Een poort? Hoe weet jij dat?’

Rune haalde zijn schouders op.

‘Ik heb geen idee, maar ik weet zeker dat iemand hier een poort heeft gemaakt. Het voelt...net als andere poorten waar ik doorheen ben gegaan. Geen runenpoort, maar een magistapoort.’

Fijonna keek even naar Zach en weer terug naar Rune.

‘Kun je ook voelen waar de poort naar toe opende?’

Rune concentreerde zich op de plek waar de poort was gemaakt. Even later schudde hij zijn hoofd.

‘Nee, geen idee. Ik zou ook niet weten hoe ik daar achter moet komen.’

‘Hé, je wist ook niet dat je een poortziener bent. Wie weet wat je nog meer kan?’

Vragend keek ze naar Zach. Die haalde zijn schouders op en liep terug naar de ingang.

‘Rune heeft gelijk. Misschien vinden we binnen een aanwijzing. Morgen wil ik die gang nog verder volgen. Die stemmen moeten toch ergens vandaan komen. Ze zijn binnen sterker dan voorheen. De bron kan niet ver van de schuilplaats zijn.’

Rune en de anderen volgden hem terug naar binnen.

‘Goed, snel een zoektocht, dan maak ik een poort naar de crypte van de hoeder en morgen komen we hier terug met de hoeder en lord Stoian. Kom op.’

In de crypte waaierden ze uiteen om de ruimte te doorzoeken. Ze waren nog geen minuut bezig, toen Terry ze riep.

‘Jongens, kijk hier eens. In deze hoek is een doorgang, ook weer verhuld door een fantasma. En luister, horen jullie dat ook? Stemmen die huilen.’

Ze stapte naar voren en verdween in de hoek.

‘Terry, wacht!’ Weer was ze Rune te snel af. Dat moest ze toch echt afleren. Typisch Terry, eerst doen en dan nadenken. Snel volgde hij haar, naar de andere ruimte. Hij stond op het punt om haar enigszins boos de les te lezen, toen hij verbijsterd om zich heen keek.

Flessen, overal flessen. Planken langs de wanden, gevuld met flessen. Schappen vol met flessen in alle soorten, maten en kleuren. De hele ruimte was gevuld met schragen van hout, gevuld met flessen, open kasten met niets anders dan flessen. Het moesten er honderden zijn, misschien wel duizenden. Zover als ze konden zien, flessen, flessen en nog eens flessen. Rune keek om naar de anderen. Misschien hadden die een verklaring. Hij schrok. Fijonna zat op haar knieën bij Zach, die ineem gedoken op de grond lag met zijn armen om zijn hoofd heen. Hij schoot toe om te helpen. Zach fluisterde met moeite.

‘De stemmen. Hier komen ze vandaan. Ze huilen, ze kermen. Ze vragen om hulp.’ De laatste woorden stootte hij met moeite uit.

Rune hoorde ze ook, maar gedempt. Stemmen die klaagden, die vroegen, die kermden. Niet één, niet tien, maar honderden en allemaal door elkaar heen. Niet te verstaan,

maar de bedoeling was duidelijk. Ze vroegen allemaal om hulp. Hij sloeg zijn handen voor zijn oren, net als Terry en Fijonna deden. Hij sgorde Zach overeind.

‘Weg hier. Als hij hier nog langer blijft, wordt hij gek. Hij moet eruit.’

Zo snel mogelijk, half dragend, half slepend, brachten ze hem naar de andere ruimte. Ze legden hem op één van de twee bedden. Met een vertrokken gezicht van de pijn, terwijl de tranen hem over de wangen liepen, drukte Zach zijn handen tegen zijn oren. Rune keek naar de verborgen deur. Zonder dat hij erover nadacht, verdikte hij de lucht in de opening tot er geen geluidje meer door kon. Hij keek naar Zach wiens gezicht langzaam tot rust kwam. Even later opende hij zijn ogen en haalde langzaam zijn handen weg bij zijn oren. Hij zuchtte sidderend, maar diep.

‘Dat is beter. Daar komen dus de stemmen vandaan. Elke fles heeft een stem. Ze vragen om hulp. We moeten ze helpen.’

‘Hoe dan? Moeten we de flessen stukgooien of gewoon openen? Wie weet wat we dan ontketenen? Zijn het boze geesten of djinni’s in een fles? Ze zijn misschien niet voor niets opgesloten.’

‘Misschien....misschien kunnen we het vragen? Met ze praten?’ Fijonna keek weifelend naar de anderen. Ze haalde met een kleine, verontschuldigende beweging haar schouders op. Rune keek haar aan.

‘Hoe weten we of het antwoord waar is of een leugen? Ik denk, dat ik alles zou zeggen om uit een fles te komen, waarin ik opgesloten zou zitten.’

‘Klopt, ik waarschijnlijk ook, maar we moeten toch iets doen? Als we het antwoord niet vertrouwen, gaan we terug naar de hoeder. Dan moet die maar beslissen of het veilig is.’

‘Da’s waar. Het kan geen kwaad om het te vragen. Als we er doorheen komen. Het is zo’n kakafonie van lawaai.’

Terry draaide zich om naar de doorgang.

‘Wacht maar even. Dat regel ik wel.’

Ze stapte door de doorgang en even later weer terug.

‘Je kunt het scherm opheffen. Ze zijn nu stil. Opschieten, want ik weet niet hoelang het duurt, voor ze weer beginnen.’
‘Hoe heb je dat gedaan? Ze zijn inderdaad stil.’

Terry haalde haar schouders op.

‘Ik heb ze even ferm toegesproken. Dat is alles.’

‘Hoe dan ook, ze zijn nu stil. Vooruit maar.’

Rune haalde diep adem en verhief zijn stem.

‘Wie zijn jullie en wat willen jullie?’

Ze sloegen bijna direct hun handen over hun oren. Alle stemmen begonnen tegelijk te antwoorden. Het weeklagen was oorverdovend. Rune keek naar de anderen. Hulpeloos haalde hij zijn schouders op en schudde zijn hoofd. Terry stapte naar voren. Ze zette haar handen in haar zij en haalde diep adem.

‘STILTE. IEDEREEN IS NÙ STIL.’

Het geluid nam langzaam af, tot alle stemmen weer zwegen.

Terry draaide zich om en grijnsde.

‘Ze zijn weer stil. Ga je gang, maar je kunt beter één vraag tegelijk stellen en vragen om iemand die voor iedereen kan spreken.’

‘Ik spreek voor iedereen.’

De stem leek uit het niets te komen. De vrienden keken elkaar verbaasd aan.

‘Wie zei dat?’

‘Dat zei ik. De leidsvrouw van de luchtgeesten. Sýnnefa, koningin van het wolkenrijk.’

Rune hoorde achter zich hoe zowel Zach als Fijonna hun adem scherp inhielden. Hij draaide zich om.

‘Weten jullie wie dat is?’

Fijonna knikte.

‘Jij niet dan? Zij is de vierde zuster. Je weet wel, van het verdwenen luchtvolk.’

Zach knikte ook.

‘Dus hier is het luchtvolk. Gegijzeld in flessen. We moeten ze direct bevrijden. Ze zitten al meer dan 500 jaar opgesloten.’

Zach greep de eerste de beste fles en begon aan de kurk te wrikken. Rune greep zijn handen.

‘Wacht even. Hoe weten we dat dit inderdaad koningin Sýnnefa is en geen kwade geest?’

Een zacht lachen klonk door de ruimte.

‘Je hebt groot gelijk. Nooit zomaar iemand geloven. Volg de lichtjes naar mijn gevangenis, dan zal ik je bewijzen wie ik ben.’

Ze keken elkaar aan. Volg de lichtjes? Welke lichtjes? Terry wees naar voren. Eén van de flessen lichtte helder op. Een paar flessen verder, op dezelfde plank, lichtte een tweede fles op. En een derde en iets verderop een vierde.

‘Kom op. Opschieten. Dit kunnen ze vast niet lang volhouden.’ Achter elkaar liepen ze het smalle gangetje tussen de twee plankenkasten door. De ruimte was enorm. De kasten stonden wanordelijk opgesteld. Het was een waar doolhof, maar ze volgden de lichtjes tot helemaal achterin de ruimte. Hier stopten de lichtjes. Eén grote fles, groter dan alle anderen, stond alleen op de hoogste plank. De fles lichtte op en veranderde van kleur. Rune liet de fles met lucht naar beneden zweven.

‘Daar zijn jullie dan. Kijk naar mijn gevangenis, dan zal ik mij vertonen.’

De fles werd doorzichtig en leek gevuld te zijn met rook. Heel langzaam werd een figuur zichtbaar.

‘Ik ben Sýnnefa, verbonden met de lucht en het onstoffelijke. Beschermster van het luchtvolk, hoedster van het zwerk, koningin van het bovenrijk.’

De figuur in de fles leek heel veel op de Anjana, maar ook op de Zeemeermin. Rune was geneigd om haar te geloven, toch aarzelde hij nog.

‘Hoe bent u in deze situatie terecht gekomen? U bent één van de sterkste krachten van Atlantis.’

‘Aan kracht heb je niets. wanneer het leven van anderen op het spel staat. De vampier had door middel van een list vier van mijn kinderen weten te vangen. Hij dreigde ze te doden en beloofde mij ze vrij te laten, zodra ik mijzelf overgaf. Ik zag geen andere mogelijkheid. Ik had nooit een vampier moeten vertrouwen. Nadat ik mij had overgegeven, was het

een kleine moeite om mijn volk te vangen. Zij gaven zich vrijwillig over, toen hij dreigde mij te doden. Een vampier heeft geen geweten en geen gevoelens. Er is maar één ding wat ik toen niet begreep en nu nog steeds niet. Waarom? Wat voor baat heeft hij erbij om ons gevangen te houden? Wij hebben hem nooit iets gedaan. Wij zijn geen bedreiging voor hem. Nooit geweest ook. Toen niet en nu ook niet. Dus waarom houdt hij mij en mijn volk gevangen?’

Dat was een vraag waarop Rune het antwoord wist. Het gevangen houden van het luchtvolk was onderdeel van het plan van de vampier. Dat en het stelen van de kristallen. Zonder de kristallen kon het instrumentalis niet worden opgeladen en in ieder geval één lid van het luchtvolk was nodig om het middenstuk te bezielen. Dit was geen opwelling. Dit was een opgezet plan. Een plan dat al eeuwen geleden in werking was gezet. Hoe verdorven moest je zijn om een heel volk 500 jaar gevangen te houden? Sýnnefa had het zelf al gezegd. Een vampier heeft geen geweten en geen gevoelens. Bovendien betekende tijd iets heel anders voor iemand die onsterfelijk was, dan voor iemand die sterfelijk was. 500 jaren waren niets voor hem. Op dat moment nam Rune zich voor om er alles aan te doen om het plan van de vampier te doen mislukken. Hij greep de fles bij de hals en probeerde de kurk los te wrikken. Die zat echter muurvast. Hij keek eens goed. De kurk was omhuld met een wasachtig laagje en was verzegeld met ijzerdraad en een lakstempel. Het lakstempel van de familie van den Hulsthorst. Hij verbrak het zegel en verwijderde het ijzerdraad. Heel voorzichtig verwarmde hij de was tot deze smolt. Weer wrikte hij aan de kurk. Er zat een klein beetje beweging in. Hij bleef de kurk voorzichtig bewegen tot deze eindelijk losschoot. Er steeg een wolk op uit de fles. De wolk verdikte zich tot een menselijke figuur die een meter boven de grond bleef zweven.

‘Ik dank je. Voor mijn vrijlating en voor je geloof in mij. Ik heb nog een verzoek aan je, maar als je het niet wilt doen, dan begrijp ik dat. Ik ben nu vrij, maar ik ben verzwakt. Ik kan geen anderen vragen om mij te helpen. Daarom zou ik jou en

je vrienden zeer erkentelijk zijn, als jullie mij willen helpen om mijn volk te bevrijden.'

Alle vier de vrienden knikten.

'Kunnen we de flessen niet gewoon kapot gooien? Dat is het snelste.'

'Nee, helaas kan dat niet. Mijn kinderen zouden gewond kunnen raken. Ook al zijn we onstoffelijk. Het glas is magisch. Anders hadden we onszelf allang al bevrijd.'

'Dan zit er maar één ding op. We moeten terug naar de hoeder en lord Stoian en om hulp vragen. Als we elke fles apart open moeten maken, zijn we dagen bezig. Die tijd hebben we niet. Er zijn andere dingen die net zo belangrijk zijn, en niet kunnen wachten. We hebben nog maar twee nachten. Dat is te kort tijd. De hoeder kan andere elfen vragen om te komen helpen. Als hij maar weet waar deze gevangenis is, en die kunnen wij hem tonen. Kom mee, we moeten zo snel mogelijk terug.'

Rune draaide zich om naar de gang waardoor ze gekomen waren en wenkte de anderen.

'Wacht, waar gaan jullie heen? Jullie kunnen mij en mijn volk niet in de steek laten. Blijf hier! Alsjeblieft! Laat ons niet in de steek!'

Rune wachtte tot de anderen in de gang waren, voor hij zich omdraaide naar de leidster van het luchtvolk.

'We komen terug. We laten u en uw volk niet in de steek. We gaan alleen maar hulp halen. We komen zo snel mogelijk terug.'

Hij keek op zijn horloge. Ze hadden er bijna een uur over gedaan om hier te komen, soms kruipend of gebukt en om uitsteeksels heen laverend. Een uur voor de terugweg. Naburak de hoeder vertellen wat ze hadden ontdekt en hem overhalen met hen mee te komen en dan weer een uur terug. 'We blijven maar een paar uur weg. Drie uur op zijn langst. Dan zijn we terug met de nodige hulp. Dat beloof ik. Euh, honoris mei. Tot straks.'

Snel liep hij achter de anderen aan. Zach had op hem gewacht en keek hem waarschuwend aan.

‘Wil jij een beetje voorzichtig zijn met je honoris mei? Je kunt wel veel beloven, maar als het je een keer niet lukt, dan heb je een groot probleem. Honoris mei is geen belofte die je lichtvaardig doet. Dat is alleen voor belangrijke zaken.’
‘Vind jij de bevrijding van een heel volk niet belangrijk dan?’
‘Jawel, maar om de heen en de terugreistijd aan een honoris mei te verbinden, gaat een beetje ver. Als het drie uur en vijf minuten duurt, verbreek je je belofte al, maar honoris mei is honoris mei. Die vijf minuten kunnen dan vervelende gevolgen hebben.’

‘Wat voor gevolgen dan? Dat heeft niemand mij nog verteld.’
Zach haalde zijn schouders op.

‘Dat hangt van de situatie af. Elke honoris mei heeft een eigen straf, afhankelijk van de aard van de belofte. Het kan van alles zijn.’

‘Mmm, lekker duidelijk. Nou, dan lijkt het mij het beste om een poort te maken en geen tijd te verspillen. Kom op.’
De meisjes stonden te wachten aan het begin van de gang terug. In plaats van de gang te betreden begon Rune de benodigde runen te ritsen. Door de poort betraden ze de ronde wortelgrot met de vele in-uitgangen. Zoekend keken ze om zich heen. Geen van hen had enig idee welke gang ze nu moesten nemen. Ze konden de gang die naar de ingang leidde en de gang die naar de verblijfplaats van de hoeder van het omvangrijke wortelstelsel leidde, uitsluiten. Ze keken naar Zach. Die snoof een paar keer voor hij naar een gang wees.
‘Die leidt naar buiten, maar in de gang ernaast ruik ik lord Stoian. Wat willen jullie?’

Ze hoefden gelukkig geen besluit te nemen, want lord Stoian stapte de wortelgrot in, gevolgd door de hoeder. Die keek hen kwaad aan.

‘Waar waren jullie? Jullie hebben niet het recht om de slapers lastig te vallen. Jullie hadden deze ruimte nooit mogen verlaten. Vertel op. Waar zijn jullie geweest?’

Ze keken elkaar verlegen aan. Rune voelde zich geroepen om Naburak te antwoorden.

‘We hebben het geluid van de stemmen gevolgd. Heer Stoian, hoeder Naburak, Jullie moeten onmiddellijk meekomen. We hebben iets belangrijks ontdekt.’

Hij stapte dichterbij lord Stoian en de hoeder toe en ging fluisterend verder met praten.

‘We hebben de schuilplaats van de vampier gevonden. Hij was precies daar waar Fijonna hem gependeld had. Maar dat is niet het belangrijkste. We hebben iets veel belangrijkers ontdekt. We hebben de oorsprong van de stemmen gevonden. De vampier is er de oorzaak van dat het luchtvolk is verdwenen. Hij houdt het hele volk gevangen in verzegelde flessen in twee grote wortelgrotten. Dat waren de stemmen die Zach met zijn wolvenoren hoorde.’

Zowel lord Stoian als de hoeder keken hem ongelovig aan.

‘Jij, jullie... hebben het luchtvolk gevonden? Hoe kun je daar zo zeker van zijn?’

‘We hebben de leidster van het luchtvolk bevrijd, Sýnnefa, maar we hebben uw hulp nodig om de rest van het volk te bevrijden. Het zijn er teveel. We kunnen alle hulp gebruiken. We hebben geen tijd te verliezen. Ik heb mijn honoris mei gegeven dat ik met drie uur weer terug zou zijn.’

Lord Stoian keek met grote ogen van de één naar de ander.

‘Ik weet dat je geen onwaarheid spreekt. Je aura is helder. Maar het is moeilijk om te geloven. Ik bedoel maar, het luchtvolk is al 500 jaar niet gezien en jij zegt nu dat ze al die tijd opgesloten zijn geweest. Hier, in Turvapaikka, de heiligste plaats van de elfennatie.’

‘Ik weet het, maar daar is nu geen tijd voor. Het hoe en waarom komen later wel. Wat nu belangrijk is, is de bevrijding van de leden van het luchtvolk. Er is geen tijd te verliezen. Kom nu alstublieft mee.’

Rune greep een paar toortsen uit de ton en maakte een uitnodigend gebaar naar zowel lord Stoian als hoeder Naburak. De drie anderen stonden al klaar en keken verbaasd toe, toen Rune hen voorging in de gang die naar het andere eind van het eiland en de wortelgrot leidde. Lord Stoian was al overtuigd, maar hoeder Naburak niet. Hij stond binnensmonds te

mopperen, terwijl hij kwaad naar de vier vrienden keek. Lord Stoian keek hem even aan, voor hij Rune en zijn vrienden de tunnel in volgde. Heer Naburak volgde met tegenzin.

Terwijl ze zich door de gangen haastten, kwam lord Stoian naast Rune lopen.

‘Je hebt nog helemaal niet gevraagd naar de resultaten van ons gesprek met hooglord Tolfa.’

Rune voelde hoe Runa zich roerde. Hij begreep haar zonder woorden. Eerst moest het luchtvolk bevrijd worden. Dat was belangrijker dan haar eigen bevrijding. Hij was blij dat zij er ook zo over dacht.

‘Dat is nu even minder belangrijk. Er wordt een heel volk gevangen gehouden. Al 500 jaar. We moeten ze bevrijden en wel onmiddellijk. Ze mogen geen minuut langer dan nodig is, gevangen blijven.’

In het schaarse licht van de toorts zag Rune dat lord Stoian hem verbaasd aankeek.

‘Ben jij bereid om de bevrijding van je zusje terzijde te schuiven voor een zaak, waar jij niets mee van doen hebt?’

‘Hoe bedoelt u dat? Natuurlijk heb ik ermee van doen. Wij hebben ze gevonden, dan moeten wij ze ook helpen.’

‘Je had kunnen wachten met helpen tot nadat je de hooglord hebt gesproken.’

‘Ik heb mijn honoris mei gegeven. Dat kan ik niet aan de kant schuiven, maar ook zonder honoris mei zou ik dit doen.’

‘Maar waarom? Ze zitten al honderden jaren vast. Wat maken die paar uur dan nog uit?’

‘In die paar uur kunnen er leden van het volk sterven. Ik zag flessen die pikzwart waren. En andere waaruit bijna alle kleur was verdwenen. Ze gaan allemaal dood als wij ze niet helpen. Ik wil niet het risico lopen dat er leden doodgaan omdat ik mijn belang groter vind dan hun belang.’

‘Maar het gaat om het leven van je zusje!’

‘Runa is het met mij eens. Zij wil niet leven als dat betekent dat een ander moet sterven.’

‘En jij dan? Jij kan sterven als de zielensplitsing niet goed gaat.’

‘Daar hebben we het samen al over gehad. Die beslissing is van mij en mij alleen. Het is mijn leven en ik alleen kan daarover beslissen. Maar dit zijn de levens van anderen en ik mag mijn eigen belang niet boven dat van hen stellen. Runa’s of mijn leven tegenover de levens van honderden, misschien duizenden levens? Die keuze is niet moeilijk. Er is een gezegde bij ons. De noden van velen wegen zwaarder dan de noden van een paar of van één.’

Het bleef even stil. Rune keek beschroomd opzij. Lord Stoians gezicht stond nadenkend. Hij keek Rune aan.

‘Dat is een mooi gezegde. Welke ordinaros heeft dat gezegd?’ Rune lachte even.

‘Het werd gezegd door Dr. Spock, de Vulcan. Een personage uit Star trek. Ik weet niet of je hem een ordinaros kan noemen. In de serie kwam hij van de planeet Vulcan.’

Rune hoopte niet dat hij het concept van televisie en tv-series hoefde uit te leggen aan de elf. Hij was bang dat dat voor de elf een beetje te veel van het goede was. Hij voelde hoe Runa zacht lachte.

-Als hij doorvraagt, heb je jezelf lekker in de nesten gewerkt. Hoe wil je gaan uitleggen dat Spock niet echt is, maar een acteur die gewoon een script volgt?-

Rune gaf geen antwoord. In plaats daarvan richtte hij zich op de gang die behoorlijk smal werd. Gelukkig voor hem werd ook lord Stoian in beslag genomen door hun pad. Zach drong zich naar voren en greep hem bij de arm.

‘Waarom heb je geen poort gemaakt? Dat is toch veel sneller?’

‘Voor de hoeder. Hij weet vast over het verbod op runen. Ik dacht dat ik maar beter niet teveel aandacht op mijzelf moest richten.’

De stem van de hoeder klonk hol door de gang.

‘Ik ken dit gedeelte van Turvapaikka helemaal niet. We moeten nu ongeveer aan de andere kant van Eumolos zijn aangeland. Is het nog ver?’

‘Nee, nog een kwartiertje, denk ik. Deze gang gaat rechtstreeks naar de schuilplaats van de vampier.’

Ze liepen nu wat langzamer omdat de nauwe gang sneller doorlopen verhinderde. De uit de wand stekende wortels konden iemand lelijk verwonden, als je niet oppaste. Ze kwamen bij de eerste fantasma. Zach liep er als eerste doorheen, wat een verbaasde blik van lord Stoian opleverde. Nadat hij als laatste het fantasma was gepasseerd, haalde hij langzaam zijn hand langs de randen. Hij keek verrast naar Rune.

‘Dit is door een magista aangebracht. Heeft de vampier hulp van een magista?’

Rune schudde zijn hoofd.

‘Nee, hij is zelf een magista.’

‘Dat kan niet. Een vampier is een gestorven mens. Zodra magistas, heksen of tovenaars sterven, verdwijnt de magie. Een vampier heeft dus geen magie.’

Rune haalde zijn schouders op.

‘Hoe het kan, weet ik niet, maar deze vampier kan magieken. Kan het zijn dat hij nog leefde, toen de elfen hem tot vampier maakte?’

‘Dat is iets dat nader onderzoek vereist. Dat komt later wel.’ Met een snelle blik op Rune sprak hij verder.

‘We moeten een volk bevrijden.’

Ze passeerden het tweede fantasma en stonden in de ruimte waar de vampier zijn verblijfplaats had. Lord Stoian begon onmiddellijk de ruimte te onderzoeken. Hij pakte verschillende voorwerpen op en onderwierp ze aan een nauwgezet onderzoek. Rune hoorde achter zich een geluid. Snel draaide hij zich om naar de gang waardoor ze hier gekomen waren, net op tijd om een mopperende Naburak binnen te zien komen. De hoeder bleef met open mond staan. Met grote ogen keek hij de ruimte rond.

‘Het is dus waar. Een oneerbare heeft het heiligdom van de elfen bezoedelt.’

Rune keek ongeduldig van de één naar de ander.

‘Ik wil niet onbeleefd zijn, maar kan dat tot later wachten. Hier is de doorgang naar de flessenkamer waar het luchtvolk gevangen word gehouden.’

Hij ging de beide elfen voor naar de flessenkamer. Onmiddellijk klonk de stem van leidster van het luchtvolk. ‘Ik ben blij dat je terug bent. Mijn volk is bang. De hoop op bevrijding is in 500 jaar geheel vervlogen.’

‘Ik hou mijn belofte. We zijn alleen maar weg gegaan om hulp te halen. Mag ik u voorstellen, dit is lord Stoian en dit de hoeder Naburak.’

De beide elfen maakten een diepe buiging, gevolgd door de oude groet.

‘Wij staan u tot dienst, mijn edele vrouwe Sýnnefa.’

‘Ik dank u, nobele elfen. Ik ben in grote nood en kan uw hulp goed gebruiken.’

‘Wij zijn daartoe bereid. Beveel en wij gehoorzamen.’

‘Ik heb maar één verzoek. Bevrijd mijn volk!’

De laatste woorden galmden door de ruimte en vonden hun weerklink bij haar volk. Het helpgeroep brak onmiddellijk los. Zach kromp in elkaar en viel op zijn knieën. Rune reageerde instinctief. Hij trok een koepel rond hen op, die geen geluid meer doorliet. Hij hield de koepel in stand tot hij een seintje kreeg van lord Stoian. Hij liet zijn concentratie wegvloeien en de koepel verdween. Het was weer rustig geworden in de flessenkamer. De doorzichtige gestalte van de vrouwe Sýnnefa zweefde iets boven hen. Ze keek op hen neer met een afwachtende blik. Lord Stoian maakte wederom een buiging. ‘Mijn edele vrouwe, dat is een taak die ik met graagte op mij had genomen, maar degene die uw volk moet bevrijden, is deze jongeling hier.’

Hij duwde Rune naar voren die hem verrast aankeek. De koningin van het luchtvolk keek verbaasd.

‘Deze jongeling hier? Jij bent een elf. Je hebt duizenden jaren ervaring op hem voor. Waarom hij?’

‘Omdat hij de bevrijder uit de profetie is. Hij is de koepelbreker.’

‘Hoezo is hij de koepelbreker? Toegegeven, hij denkt snel en hij trekt een koepel net zo snel op als hij hem neerhaalt, maar dat maakt hem nog niet de koepelbreker.’

Rune keek van lord Stoian naar de vrouwe Sýnnefa. Wat bedoelde lord Stoian?

De hoeder stapte naar voren.

‘Stoian, ben je daar zeker van? Dit kind zou de koepelbreker zijn?’

Lord Stoian knikte plechtig.

‘Hij is de tweeling die één is

Een mens, een tovenaar en een magista

Die onder drie namen bekend is

Die bevriend is met alle volkeren

Wortelt in alle elementen

Die vergeten kennis gebruikt

Een verloren volk terug vind en bevrijd

Zijn komst zal de terugkeer markeren

van de magie in de wereld

Hij is de koepelbreker die komt.

Hij voldoet aan zes van de acht voorwaarden die hem tot koepelbreker kunnen maken. Hij moet uw volk bevrijden. Dat word dan de zevende voorwaarde. Hij is degene die deze taak moet uitvoeren.’

Iedereen keek nu naar Rune die ongemakkelijk terugkeek. Het meeste van wat lord Stoian had gezegd, begreep hij niet. Wat hij wel begreep was, dat hij geacht werd om alle flessen te openen en zo het luchtvolk te bevrijden. Een taak die dagen zou duren. Hij hief afwerend zijn handen.

‘Dat kan ik niet. Dat ben ik niet. Ik ben geen ... koepelbreker.’

Lord Stoian gaf hem één van zijn schaarse lachjes.

‘Nee, dat klopt. Je bent geen koepelbreker, nog niet tenminste. Maar, je kunt het worden. Jij moet het luchtvolk bevrijden en ik zal je laten zien hoe je dat moet doen.

‘Maar, daar is geen tijd voor. Het is bijna volle maan. Al die flessen openen. Dat red ik nooit op tijd.’

‘Wel als je je magie op de goede manier inzet. Je weet dat je sterker bent dan welke sterveling ook. Je hebt bijna de kracht van een elf. Tot nu toe heb je die kracht alleen maar gebundeld gebruikt. Nu moet je die kracht verspreid

gebruiken. Het kost maar een heel klein beetje kracht om één fles te openen.'

Hij draaide Rune om, zodat hij met zijn gezicht naar de schappen met flessen keek.

'Concentreer je op één fles en stuur daar een klein deeltje van je magie heen. Hou je concentratie bij die ene fles. Nog niet proberen om hem te openen. Eerst maak je de stroom magie breder. Breidt hem uit zodat er een dunne laag magie over alle flessen heen komt te liggen. Stretch de magie uit. Er is maar een klein beetje magie nodig om een fles te openen. Voor elke fles is er maar een heel klein beetje nodig.'

Rune had zijn ogen gesloten en volgde de aanwijzingen op. Hij reikte, met zijn magie, zo ver mogelijk de grot in. Hij strekte de magie tot het uiterste en probeerde zoveel mogelijk flessen aan te raken met zijn magie. Voor elke fles maar een klein beetje. Toen hij voor zijn gevoel niet verder kon reiken, opende hij zijn ogen weer. Hij hield zijn blik gericht op het net van magie voor hem, dat zacht glinsterde.

'Verder kan ik niet. Wat nu?' Zijn stem klonk schor. De woorden kwamen met moeite over zijn lippen.

'Nu verwijder je, met een minimaal beetje aardmagie, het zegel en met luchtmagie draai je het ijzerdraad los. Dan til je het van de hals van de fles en over de kurk. Terwijl je dat doet bij de fles in je hand, kopieer je de handeling naar alle andere flessen binnen je bereik. Voorzichtig, niet te haastig. Neem je tijd. Hou in gedachten dat er voor elke fles maar een klein beetje magie nodig is. Jij beheerst de magie, niet andersom. Jij bent degene die bepaalt wat er gebeurt.'

Rune reikte naar een straaltje aardmagie en gebruikte die om het zegel op de flessenhals los te wrikken. Hij gebruikte de magie als een wig. Dat ging heel gemakkelijk. Nog makkelijker was het om met een beetje luchtmagie het ijzerdraad los te draaien en van de hals te tillen. Dat was de eerste stap. Hij trok de magie terug en het ijzeren netje viel op de grond. Het zachte geluid van het neerkomen op de vloer werd honderden malen weerkaatst. Het lukte. Het net van magie volgde zijn handelingen op de fles in zijn handen. Nu kwam de kurk zelf

aan de beurt. Zonder aan lord Stoian te vragen hoe hij verder moest, reikte hij naar een klein beetje vuurmagie. Heel voorzichtig verwarmde hij de was rondom de kurk. Hij gebruikte een klein beetje luchtmagie om de kurk heen en weer te bewegen. Heel langzaam kwam de kurk omhoog, tot hij met een zachte plof losschoot. Er klonk een zacht sissen dat meer dan honderdvoudig werd herhaald vanuit de hele ruimte. De lucht werd zwaar. Rune kreeg geen adem meer en greep naar zijn keel. Hij liet de magie los en wilde zich omkeren naar zijn vrienden. Die hadden echter hetzelfde probleem. Zelfs Terry leek geen adem te krijgen. De lucht was te dik om in te ademen. Hij zonk op zijn knieën en reikte naar zijn pleegzusje. Hij moest haar beschermen. En toen kon hij plotseling weer vrij ademen. Hij haalde diep adem en vulde zijn longen met lucht. Door de plotselinge verandering begon hij te hoesten. Net als Terry, Zach en Fijonna. Zelfs de elfen haalden opgelucht diep adem. Rune hielp Terry overeind. ‘Gaat het weer?’

Terry knikte. ‘Wat gebeurde er? Waarom konden we ineens geen lucht meer krijgen?’

‘Ik denk dat de plotselinge vrijlating van het luchtvolk ervoor zorgde dat de lucht te dik werd om in te ademen. Ze zijn nu weg. Ik denk naar buiten.’

Hij keek vragend naar de elfen.

‘Je hebt helemaal gelijk. Hoe voel je je? Niet te vermoeid? Dan is het tijd voor de tweede sessie.’

‘Tweede sessie? Hoe bedoelt u?’

‘Je hebt een paar honderd flessen ontkurkt, maar er zijn nog meer flessen. Denk je dat je het aankunt?’

Rune keek even nadenkend en knikte toen.

‘Dat gaat wel lukken, maar niet vanaf hier. Ik moet dichterbij de dichte flessen zijn.’

Hij liep direct naar voren, tussen de rekken met geopende door, tot hij bij de grens van zijn net kwam. Vanaf hier waren er alleen maar weer dichte flessen te zien. Weer sloot hij zijn ogen en spreidde hij zijn net van magie uit over de dichte flessen. Nu hij wist hoe hij het moest doen, ging het

makkelijker en sneller. Direct nadat de kurken losschoten wierp hij zich op de vloer. Hij voelde hoe de luchtdruk even zwaar op hem rustte. De druk verdween en hij krabbelde overeind. Dat deden de anderen ook. Ze waren nu voorbereid op de druk van de vele leden van het luchtvolk. Rune keek verder de ruimte in.

‘We moeten controleren of we alle flessen hebben geopend. Ik moet er niet aan denken dat er misschien nog flessen zijn die niet zijn geopend.’

Zowel zijn vrienden als de elfen knikten.

Ze waaierden uit om tussen de rekken door te lopen. Het controleren ging vrij snel. Het was snel te zien of alle flessen geopend waren, maar de ruimte was groot en de paden waren smal. Na enige tijd hoorde hij Zach roepen.

‘Rune, hé, Rune. Hier, helemaal achterin, in de rechterhoek. Twee hele rekken met ongeopende flessen.’

Bijna tegelijk hoorde hij Fijonna roepen.

‘Hier ook, aan de linkerkant.’

Hij liep verder door naar achteren tot hij bij het rek kwam waar ze de fles van de leidster van het luchtvolk hadden aangetroffen. Hier kwamen ze allemaal weer samen. Hij keek de anderen vragend aan. Ze schudden gezamenlijk hun hoofden, behalve Zach en Fijonna.

‘Nog vier rekken dus. Kunnen jullie bij de rekken gaan staan? Dan concentreer ik mij eerst op jullie om de juiste richting te bepalen.’ Fijonna en Zach draaiden zich om en liepen weg. Rune concentreerde zich en tastte voorzichtig om zich heen. Steeds verder rekte hij zijn magie uit tot hij van twee kanten op weerstand stuitte. Zonder er over na te denken had hij rond getast met luchtmagie. Nu voelde hij aan de linkerkant een golvende beweging die meegaf en meebewoog met zijn luchtmagie. Dat moest de watermagie van Fijonna zijn. Aan de rechterkant voelde hij stevigheid, een ondoordringbare massa. De aardmagie van Zach. Hij strekte zijn armen naar links en naar rechts en wierp twee netten van magie uit. Hij hoopte maar dat dit lukte. Hij moest twee lijnen van magie

maken en in stand houden. Dat betekende dat hij zijn aandacht naar twee verschillende richtingen moest leiden. Hij voelde hoe de lijnen begonnen te trillen. De twee netten begonnen te krimpen. Plotseling voelde hij handen op zijn schouders.

‘Hou vol, Rune. Je kunt dit. Ik heb vertrouwen in je.’

Hij had de stem van lord Stoian verwacht, maar het was Terry die hem vasthield en bemoedigend toesprak. Hij rechtte zijn schouders en concentreerde zich weer. Hij kon dit.

-Vergeet je niet dat ik er ook nog ben? Ik hou de netten in stand en jij voert de handelingen uit.-

Hij voelde hoe Runa op het punt stond om de twee lijnen van magie over te nemen.

-Nee, Runa. Dit is iets dat ik zelf moet doen. Als jij straks je eigen lichaam hebt, moet ik het ook alleen doen. Ik vraag alleen van je om te helpen als ik de controle verlies.-

-Als dat is wat je wil, dan prima. Doe wat je doen moet. Je hebt mij niet nodig. Jij bezit de magie. Jij beheerst de magie.-

-Dank je, Runa.-

Hij strekte zijn armen weer. Zijn zusje en zijn pleegzusje hadden vertrouwen in hem. Dat gaf hem het vertrouwen in zichzelf. Hij wierp de netten uit over de flessen met Zach en Fijonna als bakens. Hij distribueerde de magie. Een beetje voor elke fles, zoals lord Stoian hem had geïnstrueerd. De voldoening gevende plof, vele malen gekopieerd klonk door de ruimte. Een windvlaag vulde de ruimte en verdween net zo snel als hij was verschenen. Het luchtvolk was vrij. Het was hem gelukt. Hij wankelde even, maar Terry's handen hielden hem overeind. Hij zocht het gezicht van lord Stoian. Die stond even terzijde voldaan te kijken.

‘Ik wist dat je het kon. Je bent nog maar één stap verwijderd van het verkrijgen van de titel van koepelbreker. Je moet nog aan één voorwaarde voldoen: Hij die bevriend is met alle volkeren.’

‘Maar ik wil helemaal geen koepelbreker zijn. Als de koepel verdwijnt, gaat Atlantis verloren. Dat wil ik niet.’

‘Jouw wil is in deze ondergeschikt. Als jij voorbestemd bent om de koepelbreker te zijn, dan maakt het niet uit wat je doet, of juist niet doet. Je eindbestemming ligt al vast. Alleen de reis ernaar toe, moet je nog voltooien.’

Terry stootte hem aan.

‘Net als in de tuinman en de Dood. Je kunt er niet aan ontkomen.’

Rune knikte. De elfen keken hen vragend aan.

‘De tuinman en de Dood. Wat bedoel je daarmee, meisje?’

‘Het is een gedicht over een tuinman in Bagdad die ’s morgens de Dood zag en zover mogelijk weg, naar Isphataan, vluchtte om aan zijn lot te ontkomen. Maar de Dood was alleen maar verrast om hem in Bagdad te zien, omdat hij de tuinman pas ’s avonds moest ophalen in Isphataan.’³

De twee elfen knikten begrijpend.

‘Dus juist door te vluchten, vervulde hij zijn lot. Een opmerkelijk verhaal. En die Dood, laat die zich vaker zien aan ordinaros?’

Terry keek verbaasd naar de anderen. Meende lord Stoian dat nu. Dacht hij werkelijk dat de Dood een bestaande figuur was? Fijonna schoot haar te hulp.

‘Het is maar een verhaaltje, meer niet.’

‘Een verhaaltje, zeg je. Maar alle verhalen hebben een kern van waarheid in zich. Ik wil meer...’ Hij stopte met praten en leek zich iets te bedenken. ‘Niet nu, er zijn belangrijker zaken. Waar is de koningin van het luchtvolk?’

Hij keek zoekend de ruimte door. Zach wees naar de deuropening.

‘Zodra ze bevrijd waren, gingen ze direct naar buiten. Ik denk dat de koningin bij haar onderdanen is.’

‘Dan gaan wij daar ook heen. We moeten bespreken hoe het verder gaat. Het volk is dan nu wel bevrijd, maar hun ontvoerder loopt nog steeds vrij rond. Het gevaar is nog niet geweken.’

---

³ Zie bijlage 1

Ze volgden lord Stoian naar buiten. De lucht leek te dik te zijn. Allemaal hadden ze moeite met ademen. Lord Stoian spreidde zijn armen wijd en gebaarde de anderen hetzelfde te doen. Direct werd de lucht beter in te ademen. Rune kneep zijn ogen een beetje samen. De lucht was niet leeg. Heel vaag zweefden er figuren om hen heen. Dat moesten de leden van het luchtvolk zijn. Doorzichtige figuren, je zag ze alleen omdat ze bewogen. Dan leek het wel of de lucht zachtjes trilde, zoals de lucht boven een hete asfaltweg. Plotseling klonk de stem van de koningin van het luchtvolk.

‘Wolfjongen, ik zag mijn mantel binnen hangen. Wil je die voor mij halen? Dat praat wat makkelijker.’

Zach schoot direct terug naar binnen en kwam even later terug met een zwarte cape met een ruime capuchon. Hij wist niet goed wat hij ermee moest doen. Uiteindelijk hield hij de mantel gewoon op, alsof hij iemand beleefd in zijn of haar jas wilde helpen. Dat bleek het juiste te zijn. Tot hun verbazing leek de mantel zich om iemand heen te plooiën. De plooiën van de cape vielen soepel om een paar onzichtbare armen en de capuchon omhulde een onzichtbaar hoofd. Tot Rune’s verbazing maakte de cape een buiging voor hem.

‘Ik kan je niet genoeg bedanken, jonge tovenaars. Je hebt mij en mijn volk bevrijd uit onze eeuwenlange gevangenschap. Je hebt onze eeuwigdurende dankbaarheid verworven. Mijn hele volk heeft een schuld voor het leven bij je. Jouw leven, bedoel ik natuurlijk.’

Rune wist niet goed hoe hij daarop moest reageren. Hij keek verlegen naar zijn voeten. Terry gaf hem een duwtje in zijn rug. Hij keek naar de zwevende cape.

‘Ik heb het niet alleen gedaan. Zach was de eerste die de stemmen hoorde, Fijonna vond de toortsen en Terry vond de verborgen ingangen. Het enig dat ik gedaan heb, was de flessen openen.’

De zwevende cape schokte zachtjes en een klein lachje klonk op als klingelende belletjes.

‘Wat jij daar deed, in die korte tijd, daar had een ander hele dagen over gedaan. Een aantal van mijn onderdanen was op

sterven na dood. Onze bevrijding dulde geen uitstel. Maar je hebt gelijk. Mijn dankbaarheid strekt zich ook uit over je vrienden.'

De capuchon knikte een paar keer vriendelijk. Het was een vreemd, onwerkelijk gezicht, maar altijd nog beter dan een stem die uit het niets leek te komen. Geen van vieren wist verder nog iets te zeggen. Lord Stoian maakte van de gelegenheid gebruik door een zwierige buiging te maken en even te kuchen. Nadat hij op deze manier haar aandacht had getrokken, sprak hij haar eerbiedig aan.

'Mijn vrouwe, kunt u ons vertellen wat u en uw volk precies is overkomen? En welke onverlaat u dit heeft aangedaan? Deze daad mag niet onbestraft blijven. Het elfenvolk biedt u alle hulp aan, welke nodig is om uw zaak onder de aandacht van de raad van Lemuria te brengen.'

Het bleef enige tijd stil, terwijl de cape zachtjes voor hen zweefde.

'U bent lord Stoian, als ik mij niet vergis. En een stokoude elf? Dat moet heer Naburak zijn. Zijn we hier dan op Eumolos? Zijn dit de krochten van de vergetelheid? Is dit Turvapaikka?'

'Jazeker, mijn vrouwe. Maar wist u dat dan niet?'

'Onze ontvoerder heeft ons meerdere malen verplaatst. De laatste keer was het donker.'

'Betekent dat dat er nog meer schuilplaatsen zijn? Dan moeten we die zo snel mogelijk opsporen en bevrijden.'

'Wees maar gerust. We zijn allemaal bevrijd. Dit was de eerste keer in al die jaren dat ik mijn hele volk om mij heen had. Hij hield ons verborgen op verschillende plekken. Pas enige tijd terug begon de vampier ons allemaal te verhuizen en bij elkaar te brengen.'

'De vampier, mijn vrouwe? Kunt u ons een naam geven?'

'Mordachai van den Hulsthorst, met de hulp van Malachai van den Hulsthorst. Het zijn alle twee eerstelingen. En sinds kort was er nog iemand bij. Een jonge vrouw, altijd gekleed in een lange zwarte mantel met de kap ver over haar hoofd getrokken. Waarschijnlijk een jonge vampiervrouw.'

‘Twee eerstelingen en een jonge vrouwelijke vampier. Is u verder nog iets opgevallen, mijn vrouwe?’

‘Ze hadden magie. Alle drie. Vampiers met magie. Hoe is dat mogelijk? Het is onbestaanbaar. Onnatuurlijk.’

De twee elfen keken elkaar verbijsterd aan. Rune vroeg zich af wat er zo bijzonder aan was. Hij wist al dat Mordachai kon magieken. Per slot was hij eerst een magista. Volgens hem was het hetzelfde principe als bij Zach. Die was ook magista én weerwolf.

Koningin Sýnnefa rees wat hoger in de lucht.

‘Ik moet gaan. Mijn volk wordt ongeduldig. We hebben de openheid te lang ontbeert. We willen drijven op de stromen van de lucht, spelen met de noordenwind, stijgen en dalen op de zuidenwind. We moeten Atlantis laten weten dat het luchtvolk weer vrij rondscheert en de wolken weer berijdt.’

Ze rees hoger en hoger. Het gesprek was duidelijk afgelopen. Terry trok aan Rune’s mouw.

‘Wat is er?’

‘Moet je haar niet vragen naar het kristal van het luchtvolk? Zij moet toch weten waar dat is. Dit is misschien je enige kans.’

Terry had gelijk. Hij deed een paar snelle stappen naar voren.

‘Vrouwe? Vrouwe Sýnnefa? Mag ik u nog iets vragen?’

‘Alstublieft?’

Tot zijn opluchting daalde de cape zonder lichaam een paar meter.

‘Wil je een beloning, jonge tovenaar? Is Atlantis zo veranderd dat een goede daad om een passende beloning vraagt?’

‘Nee, vrouwe. Dat is het niet. Ik hoef geen beloning. Het is alleen maar, dat uw zuster, de Anjana, mij en mijn vrienden de opdracht heeft gegeven om de kristallen van het instrumentalis te verzamelen. Weet u waar het kristal van het luchtvolk zich bevind?’

‘Je hebt een opdracht van mijn zuster gekregen? Is ze ziek of gewond? Ik moet haar zo snel mogelijk spreken. Haar en mijn andere zusters.’

‘Ze is gezond en wel. Maar het is inderdaad een goed idee om met uw zusters te praten.’

Rune trok de ketting met de medaille en de ring van onder zijn shirt vandaan. De cape daalde tot deze vlak voor hem zweefde. Een onzichtbare hand tilde de ketting op.

‘Dit is inderdaad het teken dat je handelt in opdracht van mijn zuster en onder haar bescherming staat. Ik kan je alleen niet helpen. Het luchtvolk heeft geen kristal, maar een sphaïra. En de verblijfplaats van de sphaïra is niet bereikbaar voor niet-leden van het luchtvolk. Bovendien zijn er ondertussen 500 jaar verstreken. In 500 jaar kan er veel veranderen. Ook de verblijfplaats van de sphaïra. Wij moeten eerst deze wereld weer herontdekken. Hou de wind in je rug en de zon in je gezicht, tot wij elkaar weerzien.’

De cape rees snel omhoog. Het gesprek was afgelopen. Rune keek haar na, tot de cape werd afgeworpen en deze naar beneden dwarrelde. Zach ving de cape op en gaf hem aan Rune. Die stond er even mee in zijn handen, voor hij hem netjes opvouwde. Hij wist niet goed wat hij ermee moest, maar wilde hem in geen geval achterlaten in de schuilplaats van de vampier. Plotseling bedacht hij iets. Hij draaide zich om en liep terug naar binnen naar de flessenkamer. Hij greep het dichtstbijzijnde rek en duwde met al zijn kracht. Het rek wankelde en een paar flessen vielen op de grond, waar ze in stukken braken. Met een laatste duw viel het rek om. In zijn val trok hij een tweede rek mee en een derde, vierde, vijfde. Het eerste rek veroorzaakte een kettingreactie. Als snel wankelden alle rekken in de ruimte. Overal klonk het geluid van brekende flessen. Het lawaai alarmeerde zijn vrienden, die geschrokken toesnelden. Geschrokken bleven ze met open mond in de toegang van de ruimte staan, tot het geluid van de laatste vallende fles verstomde. Zijn vrienden en de twee elfen keken hem aan.

‘Waarom heb je alle flessen kapot gegooid?’

‘Het waren geen flessen. Het waren gevangenissen.’

Gevangenissen om het luchtvolk gevangen te houden. Dat mag niet nog een keer gebeuren. Het moet de vampier heel wat

tijd hebben gekost om al die flessen bij elkaar te krijgen. Laten we het hem niet te gemakkelijk maken om opnieuw te beginnen.'

Lord Stoian knikte begrijpend, evenals de hoeder Naburak. De laatste keek de ruimte door.

'Ik zal ervoor zorgen dat alles hier opgeruimd word. Deze schuilplaats wordt afgesloten van de buitenwereld. Ik zal ervoor zorgen dat de vampier hier niet meer terug kan keren.' 'Euhm, heer Naburak. Dat kon weleens moeilijker zijn dan gedacht. De vampier kan poorten maken. Hij kent deze ruimtes, dus het is voor hem mogelijk om hier terug te komen.'

'Waar heb je het over? Het is een vampier. Vampiers kunnen geen poorten maken.'

'Deze wel. Hij beheerst luchtmagie én hij kan poorten maken. Ik heb het gezien.'

Lord Stoian keek Rune verbaasd aan.

'Dat zei je al eerder. Weet je dat heel zeker? Het is zoals Naburak zegt. Vampiers kunnen geen poorten maken. We hebben alleen lichamen van magistas gebruikt die dood waren. Na de dood verlaat de magie het dode lichaam. Hoe kan de vampier dan magie bezitten én poorten maken?' Rune haalde zijn schouders op. Hij had geen idee. Fijonna keek peinzend.

'Ik weet niet hoe een vampier wordt gemaakt, maar kan het niet zo zijn dat een lichaam tot vampier wordt gemaakt tussen het moment van doodgaan en het vertrekken van de magie?' Heer Naburak en lord Stoian keken elkaar aan.

'Is dat mogelijk? Kunnen de vervormers te snel zijn geweest?' 'Ik denk dat het in theorie mogelijk is. Het is onderzoek waard. Misschien zijn er dan meer vampiers die kunnen magieken.'

'Of heksen en toveren. Vergeet niet dat er ook heksen en tovenaars tot vampier zijn gemaakt.'

'In ieder geval is het noodzakelijk om deze ruimtes met magie